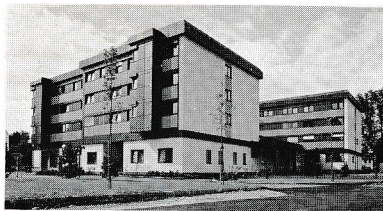

SALEZIJANSKI VEŠTNIK

4 · 1984

Nova objekta: Modestov dom v Celovcu in župnijska cerkev sv. Nikolaja v Ankaranu

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto 57, št. 4, 8. 12. 1984

Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
z uredniškim odborom

Oprema: Marjan Paternoster
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana

Salezijanski vestnik je glasilo, ki ga je ustanovil sv. Janez Bosko. Danes izhaja v 41 državah in v 20 jezikih, med njimi v slovenskem in hrvaškem.

Kakor je hotel don Bosko, to glasilo obvešča o salezijanskem delu doma in po svetu, obenem pa vzgaja v don Boskovem duhu. S tem vzbuja tudi duhovne poklice za apostolsko delo doma in za misijone.

Don Bosko je hotel, da se to glasilo daje zastoj vsakomur, ki ga želi. Tega se držimo še danes. Velikodušnim prijateljem pa smo hvaležni za sleherni dar, ki je namenjen za kritje stroškov.

VSEBINA:

Rad bi govoril s teboj

Inšpektorjev pozdrav in voščilo
Za prihodnost vere Slovencev v
Hamiltonu

Za službo božjemu ljudstvu
Drobne novice

Don Bosko bi lahko rekel Jeranu...

Evropski kongres sotrudnikov
Tja v Indijo, tja v Koromandijo...

Kerečeva srečanja

Po letu dni v Braziliji

Iz družine molivcev za duhovne poklice

Mati Marinella Castagno

Salezijanske sestre v Poreču

„Sol in kvas“

Marija daruje Jezusa

Naši rajni:

– Roger Vanseveren

– Ivan Bakan

– Franc Krnc

– Jerica Ulaga

Modestov dom

Posvetitev ankaranske cerkve

Rad bi govoril s teboj

– Jezus, rad bi se pogovoril s teboj, Jezus!
– Rad te bom poslušal, moj mladi prijatelj. Že nekaj časa ne slišim tvojega glasu.

– Menda veš, bile so počitnice. Ti si hodil v šolo?

– Seveda.

– Gotovo si bil prvi v šoli.

– Zakaj pa?

– Ker si že vedel vse.

– Lepa reč. To bi bilo tako, kakor če bi se delal, da se učim.

– Seveda. Mar nisi Bog?

– Res, Bog sem.

– In česa potem ne veš?

– Povej mi ti sam.

– Vse, ti veš vse.

– Zares, vse vem kakor Oče.

– Čemu si potem hodil v šolo?

– Razložil ti bom. Ko sem se v Betlehemu rodil, sem bil mar lutka?

– Seveda ne!

– Sem bil otrok, ali sem se delal otroka?

– Pravi otrok.

– Si lahko predstavljaš otroka, ki ve vse, res vse?

– Ne, to bi bila spaka, dober za cirkus.

– Tako je. Nisem hotel biti spaka.

– To mi je zdaj jasno: Dobro si moral prikriti, kar si že vedel, sicer ...

– Ti mi pripisuješ nedovoljeno zvižčnost. Bil sem otrok in nič drugega! Otrok brez načrtov, kakor vsi otroci. Otrok, ki je potreben vsega, in postaja deček, kakor ti. Kaj delajo fantje kakor ti, na začetku novega šolskega leta v moji vasi?

– Gredo v šolo.

– Prav kakor ti.

– Da, nisi mi pa pojasnil, kako si naredil, da si znal in ne znal.

– To je moja skrivnost: skrivnost o eni moji božji osebi, ki si je z učlovečenjem prevzela k popolni božji naravi tudi popolno človeško naravo; to je skrivnost Osebe, ki deluje na popolnoma človeški in popolnoma božji način; ne dela se človeka, temveč zares to je in doživlja vse stopnje človeškega življenja. Se spomniš, kaj pravi moj evangelist Luka? „In Jezus je napredoval v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh“ (5,52).

– Veš, da je to zelo lepo! Izredno lepo je! Misel, da si tudi ti hodil v šolo ... me od veselja kar razganja!

– Tudi ti rasteš.

– Kakor ti.

– Vsako šolsko leto, ki se začenja, razodeva tvojo rast. Ohranjaj v srcu veselje, da rasteš. Vendar, pazi! Rasti moraš v vse smeri: telesno, umsko, versko. Nadzoruj svojo rast. Bi bil resničen fant, ki bi rastel samo telesno?

– Ne, bil bi spaka.

– Ne pozabi tega, mladi prijatelj.

– Da, Jezus, ne bom pozabil.

Dommy

MALO SEMENIŠČE SREDNJA VERSKA ŠOLA V ŽELIMLJEM

Sprejema kandidate za duhovniško in redovniško življenje z uspešno končano osemletko. Omogoča nadaljnji študij tudi starejšim fantom, ki so v poznejših letih v sebi zaslutili božji klic. V salezijanski družbi moreš živeti kot: duhovnik, sobrat pomočnik ali stalni diakon. Kogar zanima življenje in delo v MALEM SEMENIŠČU lahko pride na informativni dan, ki bo v soboto, 26. januarja 1985. ob 9.30 uri. Na informativni dan lahko pride fant sam, v spremstvu staršev ali duhovnika. Prijavo je treba poslati na naslov:
MALO SEMENIŠČE, Želimijske 46, 61292 IG (tel. 061/662-426)

Inšpektorjev pozdrav in voščilo

**Dragi don Boskovi prijatelji,
člani salezijanske družine
in vsi bralci Salezijanskega vestnika!**

V teh prazničnih dneh si bomo pisali ali segli v roke in drug drugemu voščili za božič in novo leto. Čutim dolžnost, da vam v imenu vse skupnosti salezijanskih sobratov naše inšpektorije na tem mestu izrazim besedo hvaležnosti in prisrčna voščila za božične praznike in za novo leto 1985.

Leto 1984 je bil za vso salezijansko družino don Boskovo leto ob spominu 50-letnice razglasitve don Boska za svetnika. Tudi mi smo se ob različnih priložnostih spomnili tega dogodka z željo, da bi iz tega slavja črpali navdih in spodbudo za zvestobo njegovemu duhu in delu. Prisrčna hvala vsem, ki ste nas v tem prizadevanju tudi letos podpirali in nam na različne načine pomagali, bodisi z molitvijo, darovi, udeležbo pri slavjih na Rakovniku in podobno. V znamenje naše hvaležnosti vam zagotavljam iskren molitveni spomin, ki bo v teh prazničnih dneh še posebej živ. Za vse dobrotnike in prijatelje večkrat darujemo sv. mašo z željo, da vas in vaše drage vodi in podpira božji blagoslov in varstvo don Boskove Marije Pomočnice.

Vsebinsko kratkega razmišljanja ob letošnjih praznikih nam narekuje dogajanje v naši Cerkvi, ki je v ospredju našega skupnega prizadevanja — to je leto poklicev.

„Ljudje te potrebujejo — Jezus te kliče.“ To je geslo za leto poklicev, ki smo ga na pobudo naših škofov začeli obhajati na praznik Marijinega rojstva. Veliko govorigo, pišemo, delamo za poklice, priporočamo molitev in podobno. Pri tem pa večkrat pozabimo, da smo vsi deležni krščanskega poklica. Naša prva naloga v tem letu je predvsem: poglobitev zavesti in doslednega življenja po njem.

Slovenski škofje so v napovedi leta poklicev zapisali: „Vsem, ki

živite v različnih poklicih, bi radi ponovili opomin apostola Pavla, 'da živite, kakor se spodobi za poklic, v katerega ste poklicani' (Ef 4, 1). Vsakdo naj bi prišel v tem letu do globlje zavesti svojega posebnega poklica, ki ga skuša v družbi in v Cerkvi živeti tako, da z njim v resnici služi obema. Zato nas bo to leto klicalo k večji odgovornosti pri opravljanju naših poklicev v korist bližnjemu.“ Podobno misel je zapisal tudi papež Pavel VI.: „V božjih načrtih je vsak človek povabljen k vsestranskemu razvoju, kajti vsako življenje je poklic. Že od rojstva nosi vsakdo v sebi skupek usmerjenosti in vrednot kot kličo, ki mora ob svojem času obroditi. Njen popolni razvoj, ki je sad prejete vzgoje in osebnega prizadevanja, bo vsakemu omogočil, da se usmeri tja, kamor ga kliče Stvarnik.“

V tem osebnem prizadevanju pa ni nihče prepuščen sam sebi.

Bog nas je združil v skupnost ljubezni — Cerkev, da bi v medsebojni povezanosti težili k tistemu ‚polnemu razvoju‘ in zaživel v edinstvu duha in srca. V to skupnost smo vključeni s krstom. Biti krščen pomeni imeti vse pogoje za sprejemanje božjih načrtov.

Tako je pojmoval poklic sotrudnika don Bosko. Sotrudnik ni le dobrotnik, ampak predvsem dober kristjan, apostol: „Sotrudniki in sotrudnice niso nič drugega kakor dobri kristjani, ki živijo v svojih družinah in ohranjajo v svetu duha salezijanske družbe.“ „Neposredni namen sotrudnikov je služiti Cerkvi, škofom, župnikom . . .“

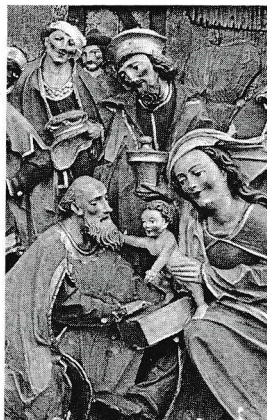
Skrbeti morajo tudi za nove duhovne poklice. Don Bosko priporoča: „Ker je v današnjih časih zelo občutno pomanjkanje poklicev za cerkveni stan, naj bi se tisti, ki morejo, zavzeli posebej za tiste dečke in tudi večje fante, ki imajo potrebne moralne lastnosti in zmožnosti za učenje ter znamenja za poklic, ter jim pomagali z navsveti in jih usmerjali v mala semenišča.“

V tem letu smo vsi posebej naprošeni in povabljeni za to delo: molitev, vabilo na duhovne vaje za mlade, iskanje družin z možnimi kandidati, materialna podpora, predvsem pa življenje po evangelijskih blagih — to je tudi vezilo vrhovnega predstojnika za leto 1985:

Razmišljajmo skupaj z mladimi evangelijske blagre, da bomo vzbudili v svetu novo upanje!

Znova iz srca voščim blagoslovljen božič in srečno novo leto!

ljen
Anton Košir
inšpektor

**OBILO GOSPODOVE LUČI
ZA BOŽIČNE PRAZNIKE
IN BOGATEGA BLAGOSLOVA
V LETU 1985**

**ISKRENO ŽELI
SALEZIJSKI VESTNIK**

Za prihodnost vere Slovencev v Hamiltonu

20-letnica slovenske župnije in umestitev novega župnika

Slovenska župnija v Hamiltonu ima kakor vse, kar je božjega pot gorčičnega zrna preden postane drevo, na katerem nahajajo ptice svoje zavetje.

V krajevni Cerkvi v Hamiltonu je to zrno vsejal in ga gojil v skupnosti slovenskih vernikov dr. Alojzij Tomc. Dela se je lotil z don Boskovo drznostjo in vztrajnostjo: krajevna Cerkev je slovenski skupnosti priznala status župnije.

Novi župnik Franci Slobodnik

Praznik Marijinega rojstva 8. septembra letos so si člani slovenske župnije v Hamiltonu izbrali za obhajanje jubileja dvajsetletnice župnije, za predajo štafetne palice v vodstvu župnijskega občestva in za praznovanje godu sv. Gregorja Velikega, papeža in zavetnika cerkvene skupnosti. Že med počitnicami so s številnimi prireditvami pokazali, da znajo združiti moči za skupni nastop in pokazati, kako bogate dejavnosti se razvijajo v zavetju župnijskega doma in cerkve.

V začetku leta 1964 je hamiltonski škof J. Ryan dal dovoljenje, da na področju njegove škofije Slovenci ustanovijo svoj dom, v katerem bi se lahko zbirali in utrjevali pripadnost narodu in Cerkvi. Postavili so si veliko dvorano, župnišče, cerkev in obsežno parkirišče, kar predstavlja za kanadske razmere veliko prednost. Začenjala so svoje življenje društva, odbori in slovenska šola.

Nad 600 Slovencev se je zbralo, da bi proslavili že doseženo in skupaj z novim župnikom, naredili načrte tudi za prihodnost.

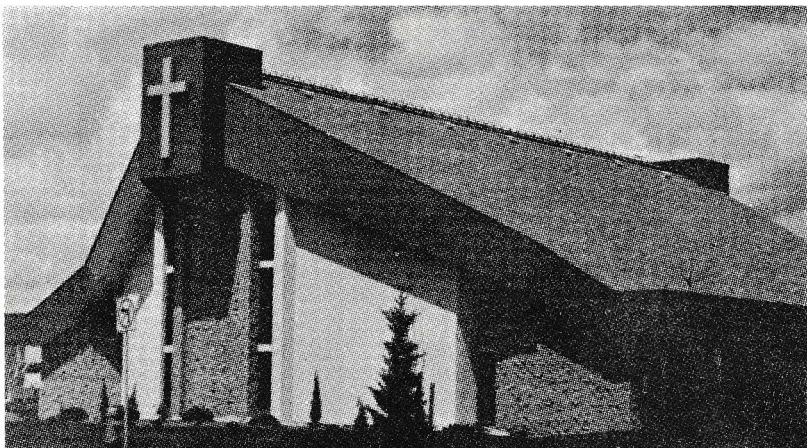
Dosedanji župnik Karel Ceglar se je zahvalil rojakom, da so z veliko dobro voljo in požrtvovalnostjo podpirali njegovo delo za izgradnjo cerkve. Uspelo mu je uresničiti veliki želji, ki ju je imel že od vsega začetka svojega dela v župniji, da bi namreč postavil cerkev in da bi župnija dobila mlajše-

ga duhovnika. Tako se bo nadaljevalo delo, ki ga je začel prvi župnik dr. Alojzij Tomc in sta ga nadaljevala Ivan Dobršek in Karel Ceglar. „Novemu župniku želimo vsi skupaj vse dobro in najboljše: zdravlja in vsestranskih uspehov. Naj bi vodil župnijo toliko let, kakor so jo vodili dosedanji župniki skupaj in še dlje,“ je v slovo zapisal Karel Ceglar.

Za to pomembno slavlje je prišel inšpektor Anton Košir. Po vrnitvi je v svojem pismu sobratom med drugim zapisal:

„Praznovanje je pokazalo, kako živo je versko življenje rojakov in kako cenijo delo svojih duhovnikov . . . Med obiskom sem se prepričal, kako plodno je delo naših sobratov med rojaki v Hamiltonu

in okolici. Župnijo sestavljajo pretežno mlade družine, zato je tudi veliko mladine. Večina se je preselila v Kanado v začetku šestdesetih let. Tesno so povezani s Cerkvijo . . . Pastoralno delo v župniji je oprto predvsem na laične sodelavce. Vključeni so v različne odbore in društva in pod vodstvom duhovnikov skrbijo za vse oblike župnijskega življenja. Videti je, da ljudje zelo radi in zavzeto sodelujejo. Poseben pomen za prihodnost župnije ima slovenska šola. Vsako soboto se zbere okrog 70 otrok, ki v 6. razredih obiskujejo pouk slovenščine. Stroške za slovensko šolo vsaj deloma krije država. Slovenščina je tudi v gimnaziji priznana kot drugi jezik (enako kakor francoščina). Za mlajši rod je to velikega

Nova cerkev S. Gregorja Velikega slovenske župnije v Hamiltonu

pomena. Tako lažje premagajo kompleks majhnosti in tudi osmili-
lijo učenje slovenščine . . .

Naj tu izrazim sobratom v Kanadi in Jožetu Simčiču v Clevelandu priznanje in pristrčno zahvalo za zvesto in požrtvovalno delo, pa tudi za velikodušno povezanost in vso pomoč, ki jo dajejo skupnosti v domovini. Radi se jih spominja-

mo v molitvi, da bi tudi v bodoče zmogli uspešno služiti rojakom, posebej številnim mladim, ki so zaupani njihovi pastoralni skrbi."

Slavja sta se udeležila tudi delegat za kanadske salezijance Romeo Trottier in inšpektorjev vikar newrochellske inšpektorije Thomas Dunne Conway: kot salezijanska skupnost so naši sobratje povezani z njimi.

B. K.

kor tudi o tistih, ki jim je diakonat stopnja k duhovništvu. Razlagal je evangeljsko besedo in izjavo koncilskih očetov: „Okrepljeni z zakramentalno milostjo v občestvu s škofom in z zborom njegovih duhovnikov (diakoni) služijo božjemu ljudstvu in strežništvu svetega bogoslužja, besede in ljubezni“ (CS 29). Naj ne pozabijo opomin sv. Polikarpa: „Naj bodo usmiljeni, goreči, naj hodijo po resnici Gospoda, ki je postal služabnik vsem“ (p. t.).

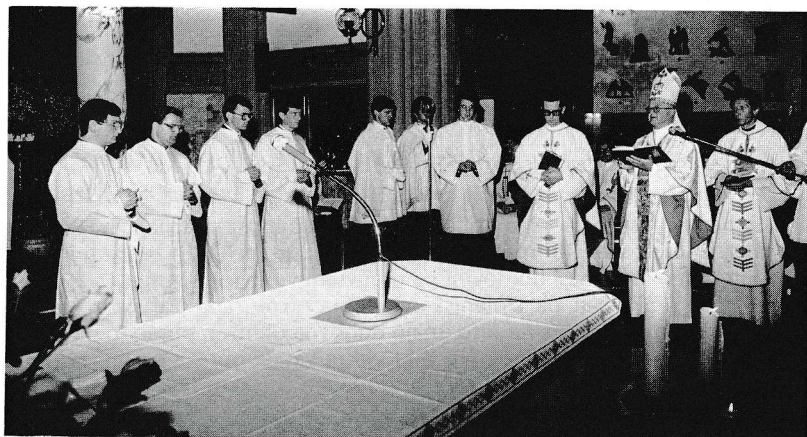
Teden pred tem so posvetili pripravi na posvetitev. Kako so preživljali te dneve, je eden od diakonov zapisal:

Želimlje — kraj samote. Dolgo nisem tega občutil, a sedaj sem vedno bolj prepričan, daso načrtovalci tega duhovnega središča prav izbrali. Pet nas je bilo: štirje bodoči diakoni in inšpektorjev vikar mag. Jože Pozdrec. Od ponedeljka do sobote naj bi trajala duhovna priprava na prvo stopnjo duhovništva. Kakšna je bila torej ta priprava? Mnogi so namreč dvomili o naši resnosti! To so bili dnevi molitve — predvsem skupna molitve brevirja — in razmišljanje o služnji! . . . Dolga leta oblikovanja pa prinesejo dragoceno izkušnjo: trikrat premisli in nato se odloči!

Inšpektor nam je v uvodnem razmišljanju nakazal izvor vseh karizem in služb v Cerkev: to je sveti krst, ko postaneš nova stvar — božji otrok.

Že prvo popoldne smo imeli pogovor z ‚novopečenim‘ stalnim diakonom in družinskim očetom Francetom Koncilijem. Mož nas je razorožil s svojo duhovno globino in resnim sprejetjem svoje službe. Verjetno stalni diakon bolj razume pomen svoje službe; pripravnik na duhovništvo jemljemo to službo le kot vmesno stopnjo, zato je ne znamo prav osmisлити. Nekdo ob bogoslovcev je pripom-

„Župnija Sv. Gregorja Velikega se veseli in raduje ter zahvaljuje Bogu za številne dobrote, ki jih je prejela v prvih dvajsetih letih od ustanovitve do danes, ko obhaja žegnanje, drugo obletnico posvetitve nove cerkve in umestitev za župnika Francija Slobodnika. Bog bodi zahvaljen za vse in nas spremljaj v novo dvajsetletje s svojim nadaljnjim blagoslovom.“

Slovesnost posvetitve diakonov v rakovniški cerkvi Marije Pomočnice

Za službo božjemu ljudstvu

Posvetitev štirih salezijanskih diakonov

Ljubljanski škof dr. Stanislav Lenič je na zadnjo sotrudniško nedeljo popoldne v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku podelil diakonsko posvečenje štirim salezijanskim bogoslovcem. Radost prihodnjih novomašnikov so delili sobratje, njihovi domači in don Boskovi prijatelji.

Z diakonskim posvečenjem Branka Balažica, Vinka Cingerla, Milana Dimiča in Toneta Lenarčiča smo doživeli prvi sad leta duhovnih poklicev. Geslo leta so privzeli tudi oni: „Ljudje te potrebujejo, Jezus te kliče“.

Škof Stanislav Lenič, velik prijatelj salezijancev, se je rad odzval povabilu in je spet prišel med nas. Spregovoril je o stalnih diakonih, obogatitvi za celotno Cerkev, ka-

Salezijanski diakoni: Branko Balažič, Vinko Cingerle, Milan Dimič in Tone Lenarčič

Drobne novice

OBISK BIVŠEGA GLAVNEGA SVETOVALCA ZA MISIJONE

Irec Bernard Tohill je osemnajst let vodil salezijansko misijosko dejavnost kot glavni svetovalec Družbe. Na letošnjem občnem zboru v Rimu se je odpovedal tej službi, da jo prepusti mlajšim in močnejšim rokam. Osvobojen napornega dela je sklenil obiskati svoje nekdanje sodelavce v misijonih. Med njimi je naš misijonar Andrej Majcen. Srečanje z njim 30. in 31. avgusta je bilo prisrčno: prijateljstva od 1949 ni mogoče pozabiti!

Nadaljevanje s 5. strani

nil: „Zdaj bomo pa imeli celo leto nekoga, ki bo delil blagoslove!“

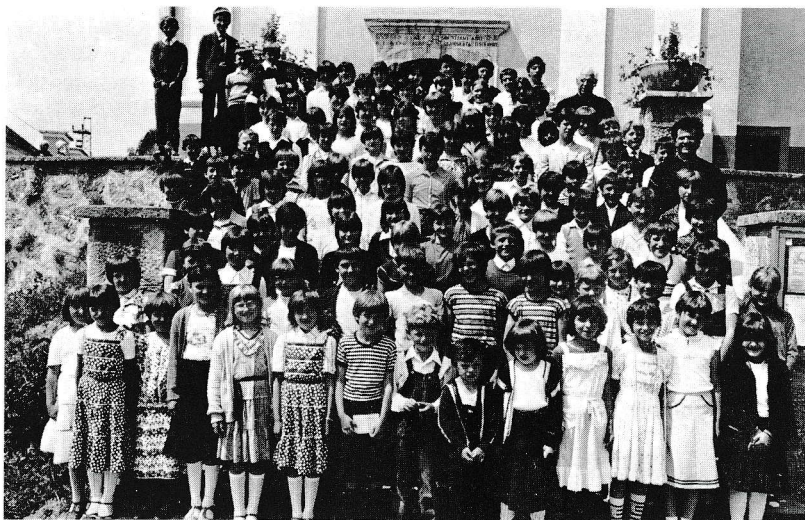
Torek smo preživeli v Stični. Opat dr. Anton Nadrah nam je o diakonatu spregovoril v sklopu trinitarične skrivnosti: Kristus je bil prvi diakon, bil je ves poslušen Očetu in svoje poslanstvo je vršil po delovanju Svetega Duha.

V sredo smo se udeležili redovniškega dneva: o soodgovornosti redovnikov. Zanimiva tema, ki lahko hitro postane prazno besedičenje. Škoda, da redovniki v Sloveniji postajamo veliki proizvajalci besed!

V četrtek sta nas obiskala misijonar Pavel Bernik in mlad argentinski salezijanec Tone Prešern. Ob misijonarju Berniku moraš biti tiho, saj mu ne segaš do kolen: tako globino in pričevalnost služenja zmorejo le redki ljudje. Tone Prešern je bil kljub svoji trdi slovenščini zelo zgovoren. Človek, ki ga je kalila revščina, gotovo zna ceniti dar duhovnega poklica.

Zadnji dan je bila duhovna obnova. Gospod Peter Bogataj nam je v kratkem razmišljanju podal govor papeža Janeza Pavla II. bogoslovcem. Bilo je dovolj časa za globalno poravnavo računov z Bogom, saj med nami ni bilo nobenega, ki bi stvar jemal za ‚hec‘. Sedaj smo diakoni — po velikem božjem usmiljenju poklicani za službo Bogu in ljudem. Težko je reči ne, ko te nekdo jemlje skrajno resno.

B.

ŠKOCJANSKO SREČANJE

Ljubezen in skrb za mladino je temeljna značilnost salezijancev. Po svetu se salezijanci posvečajo mladini kot vzgojitelji po različnih zavodih in mladinskih domovih, v naši domovini pa predvsem v okviru župnije.

V župniji Škocjan na Dolenjskem večina otrok rada prihaja k veroučnim srečanjem. Večkrat na leto imajo duhovne obnove, posebno na začetku in koncu veroučnega leta. Na sliki vidite vesele obraze po duhovni obnovi na začetku počitnic. Saj se v prihodnjem šolskem letu spet snidemo, mar ne?

PRVO SREČANJE NEKDANJIH RAKOVNIŠKIH GOJENCEV—DIJAKOV

V prejšnji številki SV smo omenili Drugo srečanje nekdanjih gojencev-obrtnikov. Da ne bi kdo mislil, da se je dejavnost salezijanskih vzgojiteljev pred zadnjo vojno omejevala samo na obrtnike, je treba vedeti, da so bili na Rakovniku tudi dijaki in to že od leta 1926, in vsako leto več. Med vojno celo preko 120, sinovi po večini iz Štajerske v Srbijo pregnanih staršev.

Letošnje prvo srečanje je organiziral dr. Valter Dermota. Vidite jih na fotografiji: med njimi so odvetniki, sodniki, duhovniki ... To prvo jedro bivših se je zbralo pri Mariji Pomočnici v nedeljo 14. oktobra letos.

MALA CVETKA NI POZABLJENA

Počastili so jo cerkveni pevski zbori ljubljanskih župnij

V okvir letošnjega praznovanja godu sv. Terezije Deteta Jezusa ali po domače Male Cvetke sodi tudi festival cerkvene glasbe. Zamisel in skrb za pripravo nastopa je prevzela župnija Kodeljevo pod vodstvom župnika dr. Franca Škrabla, izvedla pa sta ga zborovodja in organistka Peter in Maja Rojko.

Nastopilo je osem zborov iz sedmih župnij: Kodeljevo, Sveta Trojica—uršulinke, Polje, Trnovo, Šiška, Šentvid in Rakovnik ter komorni zbor 'Anton Foerster' pod vodstvom prof. Jožeta Trošta. Srečanje je bilo posvečeno tudi 50—letnici smrti p. Hugolina Sattnerja: v njegov spomin je vsak zbor zapel eno njegovih pesmi. Po nastopu je vsak zbor prejel priložnostno plaketo z 'vrtnico' Male Cvetke.

Ljubitelji zborovskega petja, ki so v sončnem nedeljskem popoldnevu 14. oktobra močno napolnili prostorno cerkev Sv. Terezije D.J., so bili deležni izrednega glasbenega doživetja.

Omenimo še, da je rakovniški zbor pod vodstvom Toneta Liparja ob tej priložnosti prvič zapel novo skladbo sobrata Ivana Florjanca 'Plapolaj večna luč' na besedilo Dragotina Ketteja.

dl

NAŠI BOLNIKI IN OSTARELI NISO ODPISANI

Nekateri naši sobratje se čudijo, zakaj s Trstenika ni nikoli nobene novice, razen če kateri od sobratov umre. Da pa iz tega ne bi nastalo pravilo, se danes oglašamo. Kot skupnost, po številu, pravijo, da smo tretja velesila v inšpektoriji. Morda smo smo še po čem drugem. Naša skupnost je namreč dvoživka. Uspeva tako v zdravju kakor v bolezni. Eni nočejo biti bolniki, ampak samo invalidi. Drugi smo bolniki v pravem pomenu besede.

Gospod Vogrin se že leta bori z angelom smrti kakor očak Jakob z angelom življenja. Gospod Kostanjevec se bori z leti, pa ga tudi še niso premagala. Vsak dan pomaga

gospodu Štefanu somaševati, potem prebije par ur pred Najsvetejšim v kapelici. Odkar je uredil razne kronike po salezijanskih župnijah uživa blažen mir. Gospod Horvat je neizrečeno točen, prava ura v hiši. Gospod Rigler je tudi zelo potrpežljiva duša. Gospod Mirko ga večkrat pelje kam na obisk, pa tudi doma ima dosti obiskov. Skoraj bi pozabil, da smo sprejeli medčasne invalide g. Janeza Maršiča: ko je nadomestoval župnika na lgu, si je zlomil nogo.

Kaj pa zdravi? Gospod ravnatelj Jakob Avguštin nas vodi, gospod Mirko nas vozi, gospod Ivan Pompe poskrbi za prato in solato, gospod Šaruga pa vse lepo pripravi, vsi skupaj pa pospravimo. V primeru bolezenskega napada pa nas gospod Sušnik kot bolničar zdravi ...

Evstahij K.

NA OBISKU PRI MADŽARSKIH SALEZIJANCIH

Naši sobratje v Mužlji, ki delujejo predvsem med Madžari, so dobili povabilo madžarskih sobratov na 50—letnico don Boskove proglasitve za svetnika.

Leta 1950 je madžarska vlada podržavila vse salezijanske ustanove in salezijance razgnala. Mnogi so delali kot težaki, naporna dela na cestah, v podjetjih, tovarnah. Bolj srečni so bili 'muzikanti', ki so se zaposlili kot organisti. Le malo od njih so škofje hoteli ali smeli sprejeti v dušno pastirstvo. Nikjer pa niso smeli delovati kot salezijanci. Veliko od njih je šlo skozi zapore vrsto let. Po težkem trpljenju so se bali medsebojnega srečevanja. Redki so se upali zbirati k mesečnim duhovnim obnovam.

Po toliko letih so se drznili sklicati sestanek kot 'don Boskovi častilci'. Za srečanje so izbrali univerzitetno cerkev v centru Budimpešte, ki je znamenita po raznih cerkveno—političnih manifestacijah v novejši zgodovini Madžarske. Tu je bila zdaj 27. septembra don Boskova proslava. Zbrali so se razen bolnih in onemoglih skoro vsi sobratje v državi. Mnogi se niso več prepoznali, saj se niso videli več kakor 30 ali 40 let. Najmlajši med njimi je star 50 let. To je bil zadnji novinec pred 30 leti.

Na slavlje je bil povabljen kardinal Laszlo Lekay, bil je 'nujno zadržan' in ni mogel priti. Navzoča sta bila bivši in sedanji avstrijski inšpektor, delegat Družbe za Poljsko Avguštin Dziendziel; iz Avstrije in Nemčije je prišlo več madžarskih salezijancev, med njimi tudi nam znani Janos Szoke, in mi iz Mužlje. Somaševalo nas je 85 salezijancev. Med slovesnostjo je igral mladinski zbor pod vodstvom salezijanca Janosa Daunerja: zbor šteje 150 članov od 5. do 25. leta. Cerkev je bila nabito polna tudi nekdanjih sotrudnikov in bivših gojencev ter prijateljev.

Vseh na Madžarskem živečih salezijancev je danes 75, vsi so stari nad 70, razen omenjenega 50—letnika.

Slovesnost je pokazala, da je don Bosko, kljub vsemu, na Madžarskem še vedno živ.

Š. Zorko

Don Bosko bi bil lahko rekel Jeranu . . .

Alojz Rebula (List iz dnevnika)

Še vedno smo v don Boskovem letu. Obhajali smo 50-letnico njegove razglasitve za svetnika. Njegovo sporočilo je danes bolj živo kakor kdajkoli poprej. Med današnjimi znamenitimi pričevalci, ki so bili omenjeni in predstavljeni, je poleg Vittorija Messorija tudi naš slovenski pisatelj Alojz Rebula.

Pisatelj prof. Alojz Rebula

Salezijanski novinar pri Družini prof. Jože Zdravec je v 34. št. tega verskega tednika podal odlično podobo tega izjemnega slovenskega pisatelja, tržačana po rodu, sestavljeno kakor mozaik iz utrinkov njegovih spisov. Pred nekaj meseci, 21. julija je praznoval svojo 60-letnico. Dovolj dolga življenjska pot, neusmiljeno posuta tudi s trnjem, da je postal v svojih pripovedih izpoveden, skromno prikrit za simboli. Dvoje strahotnih vrtncev za mamilo: grško-rimski in romanski svet in zazrtje v zelenilo tega sveta kot edine resničnosti. Oboje je plodovito presegel: hoče biti slovenski pisatelj in kristjan. To tudi je!

Prvo srečanje pisatelja Rebule s slovenskimi salezijanci je bilo v nedeljo po prazniku Brezmadežne 11. decembra 1983. Tedaj je imel za rakovniško mladino govor o 'koreninah' slovenstva in njegovega krščanstva, o veri in kulturi kot ohranjevalki obstoja slovenskega naroda. V knjigo znamenitih gostov pa je zapisal: „Zunaj je snežilo, a tukaj, v hiši slovenskih sinov Don Bosca, sem se počutil kot v oazi, zeleneči od krščanske vitalnosti in polni pristrčne topline. Odhajam potolažen, z okrepljeno vero v božjo prisotnost na Slovenskem. — Alojz Rebula, Rakovnik, dan svetoletnega shoda, 11. decembra 1983.“

Ob tej priložnosti so se stkale vezi prijateljstva s pisateljem. Sad tega pa je tole njegovo pričevanje o don Bosku, ki je poseben dar za Salezijanski vestnik. Je zapis iz njegovega dnevnika z dne 3 oktobra 1984:

Don Bosco
bi bil lahko rekel Jeranu ...

„Te deževne dni si skozi influenčno razpoloženje pomagam med drugim tudi z branjem knjige Jeana Guittona *Le livre des heures*.

Ob tem branju — daljših dnevnih zapiskih v glavnem z religiozno tematiko — sem si zastavil staro vprašanje: zakaj ima Francija svojo veliko katoliško kulturo, Italija, sedež Petrovega naslednika, pa ne? Zakaj Italija nima svojega Guittona, kakor ni imela svojega Maritaina ne svojega Bernanosa ne svojega Claudela ne svojega Peguya? Je mar to odraz provincialnosti neke kulture, ki je imela svojega zadnjega res univerzalnega duha v Leopardiju?

Manzoni — veliki kristjan, vsekakor, a bolj univerzalno uglašen v svojih *Svetih himnah* kakor v delu, po katerem najbolj slovi, v tistih *Zaročencih*, ki so za našo moderno občutljivost preveč happyendovski, preveč dobrodušni s premalo prsti z Golgote ...

Papini — ne, preveč je v njem nastopaštva ...

Z eno besedo: Italija si bo svojo veliko moderno katoliško kulturo morala šele ustvariti. Vittorio Messori ji s svojim praksičanskim zanosom nakazuje pot.

In vendar je treba ob tem pribiti, da kultura ni bistvo katolištva. Ko bi bila, bi bil katolicizem najmanj demokratična, najelitistična od vseh religij. Kar jo nasprotno dela najbolj demokratično, prav tako dostopno analfabetu kakor intelektualcu, je to, da se katolištvo v svoji zadnji avtentičnosti izraža v območju moralnega: z drugo besedo v svetosti.

Na tej ravni Italija odkupuje svojo inferiornost nasproti Franciji.

Zakaj če Francija ima svojega Vianneya, svojo Bernardko, svojo Terezijo (Deteta Jezusa), ima Italija — v tem primeru lahko rečemo kar Piemont — svojega Cafassa, svojega Cottolenga, svojega Don Bosca.

Don Bosco.

Pred leti sem si prebral njegov življenjepis, ki ga je napisal Lemoyne. V predlanskih počitnicah sem si prebral kratek življenjepisni prikaz svetnikove matere Margherite. Imam prijatelja, bivšega sale-

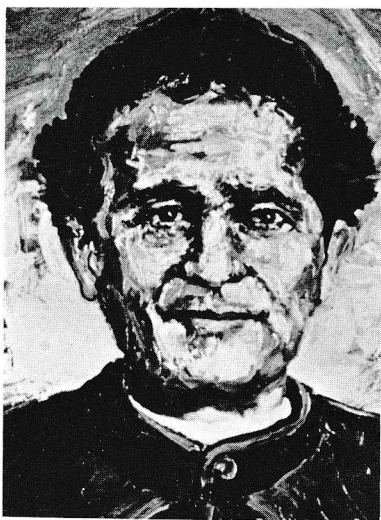
zijanskega gojenca, ki pripisuje Don Boscu izredno versko doživetje sredi grozot Dachaua. Če med papirjem, ki se mi dnevno pretaka skozi roke, opazim kakšen zapis o Don Boscu, se ne omejujem na naslov.

Skratka: Kdaj že me je ta sveti Piemontčan pritegnil kljub rezervi, ki jo primorski Slovenec utegne imeti do kakšnega aspekta italijanskega katolicizma.

Zakaj?

Morda zato, ker tu vidim svetost, ki se razmahne na osnovi najprikupnejše in najodprtejše človeškosti.

Don Bosco, ki za dobro stvar postane rokohitrc. Don Bosco, ki z oblakom mulcev okrog sebe kali spanje svetski in cerkveni gospodski. Don Bosco, ki vidi gojenca z zobobolom, pa s čudežno zamenjavo prevzame njegovo bolečino. Don Bosco, ki se čez dan razdaja izgubljeni mladini, ponoči pa piše zanjo *Zgodovino Italije*. Don Bosco, ki pripoveduje svoje znamenite preroške sanje. Tudi sanja o papežu, ki bo s krvjo zapečatil svoje poslanstvo ...

Don Bosco, delo Giorgia Rocca, Bologna

A naj povem še nekaj?

Ta očarljivi Italijan se mi je prikupil še po neki drugi strani, odkar sem prebral življenjepisa, ki ga je sam napisal o svojem svetniškem gojencu Dominiku Saviu. Prikupil se mi je kot pisec, da ne

rečem kot stilist. Kakšna nič nacičkana, a elegantna, uravnovešana, vsebinska italijanščina!

Pač svetost, ki že stil odraža njeno polno človeško mero, njeno humanistično usovernost.

Znano je, da je vsaj en Slovenec prišel do osebnega stika z njim: apostolsko zavzeti, a kulturno amuzični urednik *Zgodnje danice* Luka Jeran. Kako se je njegova janzenistična nesproščenost srečala z italijansko sproščenostjo Don Bosca!

Škoda, da mu Don Bosco ni rekel, naj ne napada ubogega Jurčiča, saj ni bil prav nič pregrešnejši od Manzoniya, od katoličana Manzoniya ..."

Salezijanski vestnik je iskreno hvaležen pisatelju Alojzu Rebuli za to njegovo pristno pričevanje o don Bosku, ki razodeva toliko duhovne globine in obenem opozorilo, da je samo svetost, evangeljsko krščanstvo, ki dela človekovo srce, „široko kakor je peščena obala na obrežju morja“, kakor Cerkev uvaja evharistično bogoslužje za don Boskov praznik.

Pripravil stk

SOTRUDNIKI

Evropski kongres sotrudnikov

»Naprej z drznostjo, čeprav previdno!«

Kongres je bil v kraju Landser v Franciji, v velikem salezijanskem zavodu, v času tamkajšnjih počitnic okrog vseh svetih, od 2. do 4. novembra. Udeleženci so bili inšpektorialni delegati za sotrudnike iz severne Evrope. Bilo je 22 laikov, 18 salezijancev in 4 sestre HMP. Iz Slovenije smo bili štirje: dva salezijanca in sotrudnica s svojim sinom.

Predsedoval je glavni voditelj sotrudništva iz Rima, don Mario Cogliandro, ki je v osebnem pogovoru s Slovenci izrazil željo, da bi rad obiskal slovenske sotrudnike. Kongresu je poslal pozdravno pismo tudi vrhovni predstojnik salezijancev don Egidij Viganò.

Delo kongresa se je odvijalo po tem programu:

- predlogi za revizijo pravilnika sotrudnikov,
- študij teme kongresa: sotrudnik in poslanstvo med mladimi,
- stanje sotrudništva po inšpektorialnih,
- ocena kongresa 1976 o delu DBS v družini, Cerkvi, skupnosti,
- imenovanje kandidatov za ta kongres iz severne Evrope in Afrike.

Kongres je poudaril, da se moramo zanimati za vprašanje mladih z don Boskovo ljubeznijo, ki pravi: 'Naprej z drznostjo, čeprav previdno!' Če ne moremo doseči vsega, kar bi radi, storimo vsaj to, kar je mogoče. Kakor don Bosko se ne

smemo zanašati samo na svoje moči, temveč zaupajmo v Marijo Pomočnico. Skupaj z njo tudi mi lahko postanemo 'pomočniki' mladih. To pa pomeni, da moramo posnemati Marijo v njeni ljubezni in zaupanju v Boga in v vseh krščanskih krepostih, predvsem v pogumu, čistosti, veselju in modrosti. Vse pa naj bo prežeto z ljubeznijo.

Kongres je bil dobro organiziran, gostitelji so bili zelo skrbni in ljubeznivi. Delo je bilo vedno sicer v francoščini, vendar smo imeli možnost simultane prevajanja. Za sprostitev smo imeli družabni večer, na katerem so sodelovali vsi predstavniki. To je pripomoglo k človeški povezavi in ustvarjanju bratstva, ki je imelo vsak dan vrhunec v sveti daritvi. Tako smo šli po dveh dneh narazen kot prijatelji, ki se trudijo za isto stvar.

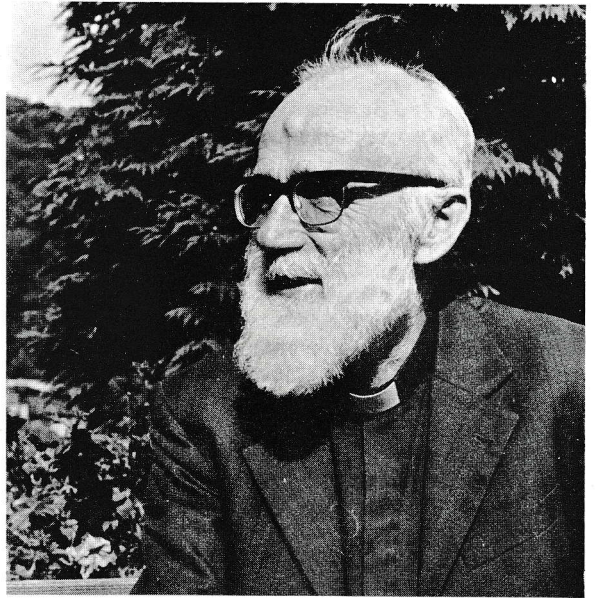
To željo prinašamo v svoje inšpektorije: da bi vsi skupaj zaživel bogatejšo krščansko življenje po don Boskovem zgledu.

Bogu hvala za vse!

Ilinka Iršič

Tja v Indijo, tja v Koromandijo . . .

Misijonar Pavle Bernik pripoveduje o svojem poklicu

Don Bosco mu je nastavil tri zasede: salezijansko godbo z Rakovnika, Marijo Pomočnico, ki ga je rešila smrti, in dva misijonarja: Jožefa Kereca in Karla Mlekuša.

Zasede so uspele zaradi salezijanskega družinskega vzdušja: Pavle Bernik je postal salezijanec in misijonar v Indiji.

Kdo je danes Pavle Bernik?

Misijonar je v Indiji že 50 let! Letos nas je po 10. letih spet obiskal. Svojo misijonarsko gorečnost skriva pod plaščem skromnosti, skoro plašnosti. Misijonar pa mora biti pogumen, in tak je tudi naš Pavel. Kako bi sicer upal iti med nekdanje lovce na glave v deželo Nagajcev? Deset let je delal med njimi. To nam je pokazal z diapozitivi. Prva leta v Indiji je posvetil študiju in poučevanju mladih sobratov, zdaj na večer svojega življenja pa je spet med mladimi, da jim odkriva sveto znanost za njihovo apostolsko življenje in delo; tedaj v Tirupaturju (Deset svetih mest) pri Madrasu na jugu Indije, zdaj na skrajnem severovzhodu v Mawlaju pri Šilongu v Assamu, tudi v Indiji.

Ne pozabimo, da je Indija azijska podcelina. To pomeni mozaik narodov, ras, ver, jezikov, kast, običajev; mozaik, ki še ni sestavljen v skladno podobo. Je še vedno skrivnostna dežela, ne samo za Evropejca, temveč tudi za same Indijce. Indija še zdaleč ni samo joga in guruj... Zamislimo si Pavla Bernika v tem kotlu, ki danes vedno bolj vre: kakšno razumevajoče srce mora imeti!

Zgodbe mojega poklica

Tra . . . la . . . la — tra . . . la . . . la — cin, cin, cin — je zadelo po trgu majhnega gorenjskega

mesta. Za neko proslavo so tja poklicali godbo iz Ljubljane. Veliko ljudi se je nagnetlo vzdolž ceste. Mednje sem se vrnil tudi jaz, petleten fantič. Zelo sem občudoval godbo in godce. No, godbo smo imeli tudi tam, godbo gasilcev. Bili so možakarji, nekateri s košatimi brki.

Toda tedaj sem videl nekaj čisto drugega. Mladi fantje, nekateri še fantiči, so strumno korakali po taktu velikega bobna in svirali, da je bilo kaj! „Kdo so pa ti?“ je vprašal neki mož, ki je stal za menoj. „Salezijanski gojenci z Rakovnika so,“ mu je pojasnil nekdo drug. „Kdo so pa salezijanci?“ se je dalje zanimal prvi. „So gospodje, ki vzgajajo lumpe,“ je odgovoril drugi in dodal: „Pa jih že uženejo. Lenuhe vržejo v veliko kad, v katero napeljejo močan curek vode. Fant mora poprijeti za črpalko in črpati ali pa utoniti.“ Na tiste fante na cesti, v lepih krojih godcev, sem tedaj gledal z mešanimi občutki. Nisem vedel ali naj bi jih občudoval ali pomiloval.

Pavle naj gre na Rakovnik

Na mlade godce, na kad in črpalko sem že pozabil, ko se je kakih šest let pozneje moja teta podala na Rakovnik na romanje k Mariji Pomočnici. Ko je opravila svoje pobožnosti v cerkvi, je prišla skozi stranska vrata na dvorišče, kjer so se igrali gojenci zavoda. To vam je bilo vika in krika! Podili so se gor

in dol, pomešani med njimi pa mladi gospodje, oblečeni v črne talarje. Če je katerega od njih zadela ‚strupena‘ žoga, ali če so ga ujeli, se je vik in krik še povečal. Ni se mogla načuditi temu prizoru. Ko je prišla od romanja domov, je takoj predlagala mojim staršem: „Vaš Pavle naj gre študirat na Rakovnik. Tam je lepo!“

Res sem šel še tisto jesen leta 1928 na Rakovnik. Bil mi je 11 let. Kako solzico domotožja sem že potočil, a v solzah nisem utonil, niti ne v kaki kadi z vodo. „Utonil“ sem v živ-žavu na dvorišču v veseli igri, utonil v zbrani molitvi in lepem petju v cerkvi pred smehljajočo se Marijo Pomočnico, v resnem učenju in mirnem počitku. Nadzorovali so nas isti mladi gospodje, na katere smo pri igri merili z žogo in katere smo pri igri ‚ravbarji in žandarji‘ z veseljem spravili v ‚ječo‘.

Med konjskimi kopiti in kolesi kočije

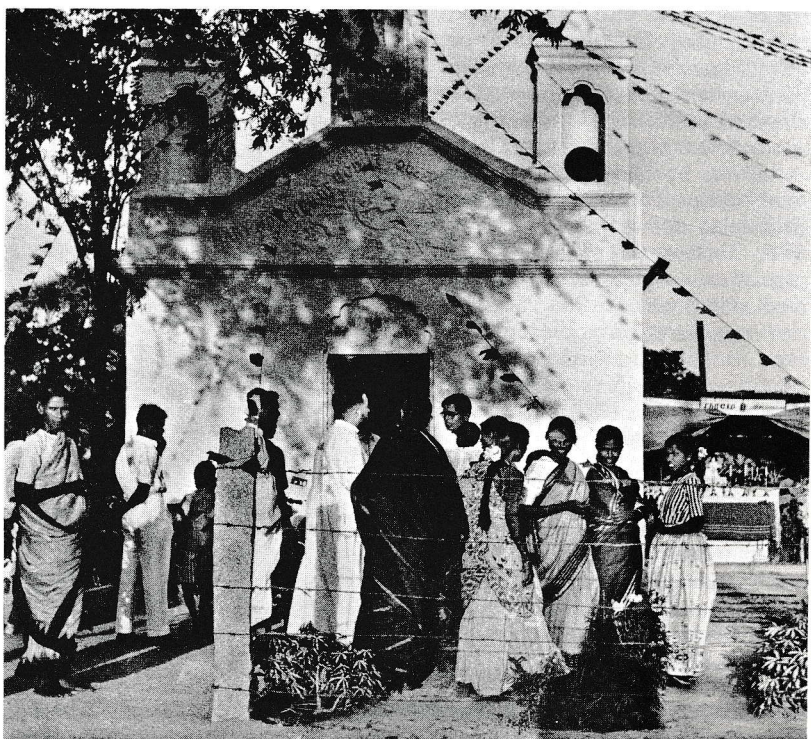
Vračali smo se iz gimnazije, okoli pet nas je bilo. Zavili smo od Dolenjske ceste na pot proti Rakovniku. Za nami je pridirjala kočija. Misil sem, da bo šla naprej po veliki cesti, a je zavila za nami gor proti cerkvi in zavodu. Kočijaž je še bolj pognal, da bi lažje premagal klanec pred seboj, ko sem bil jaz še sredi ceste. Nekaj je s silo butnilo v moj vrat in glavo. Padel sem na prašno cesto, kočija

pa je zdrvela naprej. S težavo je kočijaž ustavil konje. K meni so pritekli tovariši, me postavili na noge in mi izprašili obleko. Nič nisem bil ranjen, nič hudega ni bilo, le zelo prestrašen sem bil. Kako me je moglo zgrešiti osem konjskih kopit in štiri kolesa, mi je še danes velika uganka. Nič manj prestrašeni kočijaž me je posadil k sebi na kočijo in pripeljal do cerkve. Tam mi je pa največji od tovarišev rekel: „Pavle, zdaj se le pojdi zahvalit Mariji!“ Ni mi bilo treba reči dvakrat. Iz srca sem se ji zahvalil za vidno varstvo in se ji še zahvaljujem. Bilo je 11. februarja 1929, na Marijin dan, na praznik Lurške Matere božje, ki jo romarji tudi na Rakovniku častijo.

K salezijancem: zakaj pa ne?

V lepem vzdušju, ki je vladalo v zavodu, so leta hitro potekala. Bil sem v 5. razredu gimnazije. Imel sem tovariša prijatelja, ki je bil malo pohabljen na eno nogo, pa zelo živahen, dober pevec in ljubitelj slovenskega leposlovja. Zasnoval je dijaški list ‚Naš glas‘. Povabil me je k sodelovanju. On je bil urednik, jaz pa ‚izdajatelj in tiskar‘. Na roko sem vsak mesec prepisal in spisal kakih 8 ali 10 strani. Začeli smo s predelavo neke Finžgarjeve idile izpod Triglava, ki jo je ta poljudni pisatelj napisal. Na srečo smo imeli v zavodu starega brata pomočnika umetnika, ki je naš list lepo ilustriral. Isti moj prijatelj je imel pri salezijancih dva rodna brata. Tudi sam je nameraval iti njuno pot. Razložil mi je tudi kdaj in kako se priglasiti za vstop in še to in ono.

Ne dolgo po tem sem napravil prošnjo za sprejem v Družbo. Vse je prišlo takorekoč samo po sebi. Zgodilo se je po božji dobroti, kakor je menil sv. Tomaž Akvinski, da je redovni poklic eden največjih božjih darov; zgodilo se je zaradi posebne ljubezni Matere božje, kakor je sv. Janez Bosko razlagal svojim duhovnim sinovom; povod so mi dali moji vzgojitelji sami. Tako lepo in požrtvovalno so se znali prilagoditi nam gojencem in se z nami izenačiti v vsem, kar je bilo nam prijetno in obenem pošteno in koristno. Zakaj se ne bi izenačil z njimi v njihovem življenju in vzgojnem delu? Pred vstopom v noviciat sem imel prav lepo iznenadenje: še štirje drugi gojenci, dva dijaka in dva rokodelca sta se prijavila, ne da bi se mi o tem med seboj bogve kaj pogovarjali.

Prizori iz indijskega Assama

Zamorček se priklanja

Pred šolsko dobo sem nekaj časa obiskoval otroški vrtec sester uršulink v domačem kraju. Kar mi je najprej padlo v oči v sobi, kjer smo se otroci zbirali, je bil kipec zamorčka v beli haljici, a črn kakor oglje, ki je klečal na majhnem nabiralniku. Če smo spustili skozi odprtino novčič, se nam je zamorček lepo priklonil. Seveda so nam sestre tudi govorile o zamorčkih, o misijonskih sestrah in misijonarjih. Med tistimi sestrami je moralo biti veliko misijonarskega navdušenja, kajti več ali manj v tistih letih je iz njihovih vrst odpotovalo troje misijonark: sestre Vurnik, Pirc in Novak.

„Molite, da kdo od nas postane misijonar!“

Ko sem hodil v gimnazijo in bil gojenec na Rakovniku, sem imel priložnost brati pisma in članke slovenskih misijonarjev v Katoliških misijonih, v Salezijanskem vestniku ter v Glasniku Srca Jezusovega s priložo o misijonih v Bengaliji. Moje zanimanje za misijone se je še bolj povečalo, ko smo na Rakovniku imeli obisk misijonarja iz Kitajske, Jožefa Kereca. V zavodu se je mudil prav za praznik sv. Jožefa, njegovega patrona. Nekateri gojenci smo se zmenili, da gremo še posebej voščiti za god velikemu misijonarju. Potrkali smo na vrata njegove sobe. A ko

smo zaslišali iz sobe odločen ‚naprej‘, smo se obotavljali vstopiti. Nihče ni hotel biti prvi. Pa so tovariši mene kot najmanjšega porinili naprej v sobo. Tako sem postal ‚slavnostni‘ govornik. Voščil sem mu kakor sem vedel in znal. Spominjam se le zaključka svojega kratkega govora: „Molite, gospod misijonar, da tudi od nas kdo postane misijonar!“

Misijonar Karel Mlekuš je umrl

V noviciatu sem s posebnim zanimanjem bral pisma in članke misijonarja Karla Mlekuša, doma nekje od Goriške strani. O njem so govorili njegovi nekdanji sovinci, ki so bili tedaj moji predstojniki. Že kot bogoslovec je odpotoval v Indijo, daleč gori na Kasijske hribe, nasproti veličastne Himalaje. Takoj se je vrgel na učenje jezika Kasi in ga v kratkem času popolnoma obvladal. Pridno je prispeval članke za mesečnik ‚Kaling Khristan‘ (Krščanski dom) in kmalu postal tudi urednik. Kot mladi duhovnik se je z vso vnemo lotil misijonskega dela. Prehoditi je moral strma pobočja hribov, vedno peš. Po treh letih mu je že zorela lepa žetev na njivi Gospodovi, ko ga je nenadoma strla za vratna bolezen. Gospodu je daroval svoje mlado življenje na vernih duš dan leta 1933. Spominjam se kako bridko je zadela ta novica sbrate, ki so ga osebno poznali in

nas novince, ki smo o njem veliko brali in slišali. Ne spominjam se pa, če sem naredil prošnjo za v misijone pred tem žalostnim dogodkom ali po njem. Nekako leto po njegovi smrti sem odpotoval proti Indiji z mislimi in željami po misijonu med Kasijci. Toda pot me je popeljala daleč doli v Indijo Koromandijo. Ob Koromandeljski obali na jugovzhodu Indije so tedaj salezijanci odprli nov misijon za nadaljno vzgojo mladih sobratov. Tam sem dokončal visokošolske in bogoslovne študije in bil posvečen v duhovnika leta 1944.

Ko mislim na trojni božji dar redovniškega, duhovniškega in misijonskega poklica, se s hvaležnostjo spominjam na besede psalma 15.: „Funes ceciderunt mihi in amoena“ — Gospodova „merilna vrvica mi je padla za lepo zemljo“.

Pavle Bernik

Misijonar Pavel Bernik v rakovniški cerkvi

OSEBNA IZKAZNICA

Rojen v Puštalu pri Škofji Loki dne 11. januarja 1917. Oče Franc, mati Lucija Hafner. K salezijancem na Rakovnik prišel 1. septembra 1928. Noviciat na Radni pri Boštanju 6. avgusta 1933.

V Indijo odšel iz Turina 27. decembra 1934. Prišel v Salezijansko bogoslovje v Tirupattur pri Madrasu 10. januarja 1935. V duhovnika je bil posvečen v Madrasu 30. januarja 1944.

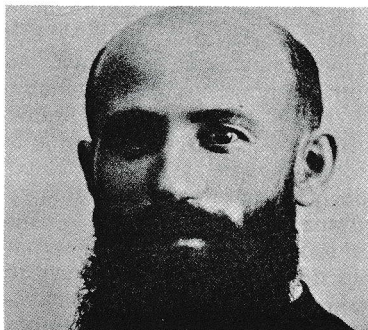
Bil je 20 let profesor v bogoslovju. Med plemeni v deželi Nagajcev v Assamu je deloval 10 let in 10 let v deželi Manipur med istimi domorodci. Od leta 1977 spet poučuje bogoslovce, zdaj v Sillongu v Assamu.

Kerečeva srečanja

V počastitev 10-letnice smrti misijonarja Jožefa Kereca

V zavest prihaja podoba Jožefa Kereca kot velikega misijonarja. Odkrivali so nam jo v njegovem rojstnem kraju Pečarovci v nedeljo 12. avgusta pod vodstvom marijanskega pomožnega škofa dr. Jožeta Smeja, na misijonskem dnevu na teološki fakulteti v Ljubljani 26. septembra in v salezijanski župniji v Veržeju v nedeljo 20. oktobra letos.

Slavlja so bila na pobudo misijonarja Andreja Majcena, v Pečarovcih je slovesnost imela vseslovenski značaj, v Veržeju pa salezijanskega; tu je bila tudi lepa misijonska in Kerečeva razstava in predstavitev njegovega lika z diapozitivi.

Pečarovci: Dekan Lojze Kozar govori na slavlju v spomin na Jožefa Kereca

Veržej: Blagoslovitev nagrobne plošče v spomin na misijonarja Jožefa Kereca.

Po letu dni v Braziliji

Sem v prostrani, živahni in lepi Amazoniji na severu Brazilije. Različnost ljudi, bujnost narave in barvitost cvetja, pogost dež in vsakdanja vročina označujejo ta kos zemlje. Zaznamovan pa je tudi z revščino in trpljenjem mnogih ljudi, ki kljub pomanjkanju hrane ne izgube čaru nasmeha in upanja v boljšo prihodnost. Nezaposlenost premnogih je tu veliko vprašanje.

Med njimi se učim in bogatim. Srečujem se s priseljenci in domačini in s tem z različnostjo kultur in vrednot. Dva meseca sem preživela tudi med Indijanci, ki so naseljeni v notranjosti pragozda in ob bregovih rek. Tukaj sem dejansko uresničila svoj misijonski ideal. Med drugimi avanturami sem izkusila dvodnevno vožnjo s čolnom in traktorjem, ko sem obiskovala ljudi po domovih. Misijonarji delujejo med njimi šele 60 let: danes žanjejo prve sadove duhovniških in redovniških poklicev, med njimi tudi ženskih. Pomembno je omeniti, da je ta v preteklosti veljala za predmet, danes pa je, čeprav še ne v polnosti, dosegla dostojanstvo žene.

Po karizmi Družbe se na prvem mestu posvečamo vzgoji uboge in zapuščene ženske mladine. Te nam tu ne primanjkuje. Sester je celo pre malo, da bi mogle dovolj skrbeti zanje. Družine so številne, veliko jih je z 10 in več otroki. Naše delo je v vrtcih, šolah, zavodih, socialnih središčih, na župnijah in v bolnišnicah.

V zavodu v Manausu, kjer sem trenutno, imamo 1600 učenk. Ves svoj dan preživim z njimi kot katehistinja in asistentka v šoli ter kot vzgojiteljica notranjih gojenk. Pri tem apostolskem delu čutim veliko božjo pomoč in notranje zadovoljstvo. Zavedam se, da je to sad tudi molitev mnogih ljubiteljev misijonov, zato se jim ob tej priliki iskreno zahvaljujem.

MAŠNA ZVEZA

V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku se vsako soboto ob 7. uri zjutraj daruje sveta maša za člane mašne zveze, to je za tiste, ki so darovali kak dar za Marijino svetišče in želijo biti deležni te svete maše (živi ali rajni) in molitev, ki jih v ta namen opravljajo salezijanci na Rakovniku.

s. Agata Kociper HMP

Iz družine molivcev za duhovne poklice

Naša molitvena družina, kakor bi jo na kratko lahko imenovali, je zelo delavna. Posebno starejši in bolni molivci se pogosto pismeno oglašajo. V svojih pisnih sporočajo, kako jim je v veliko veselje in obenem tolažba, da morejo z molitvijo in svojimi žrtvami apostolsko delovati za nove duhovne poklice v Cerkvii na Slovenskem. Molivci sami pridobivajo nove člane in tako molitvena družina raste iz dneva v dan in se njeno število veča.

Pri tem apostolatu lepo sodelujejo tudi nekateri duhovniki. Neki župnik je npr. povabil voditelja molivcev, da je prišel v njegovo župnijo in ljudem pojasnil namen in potrebo molitve za nove duhovniške in redovniške poklice in jim priporočil, naj se tudi oni pridružijo tej molitvi.

Medtem ko molivci molijo vsak dan za nove duhovne poklice, se obenem tudi sami duhovno bogatijo. V ta namen prireja vodstvo duhovne vaje na različnih krajih, na Brezjah pri sestrah Brezmadežne, v samostanu Stična in pri oo. frančiškanih pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah. V oktobru so bile duhovne vaje za molivke na Brezjah in je bilo toliko prijav, da jih nismo mogli sprejeti vseh in bomo pred božičem priredili še en tečaj. V zadnjem času vodi duhovne vaje salezijanski ljudski misijo-

Nekateri od teh so bili z mano tesneje duhovno povezani 5. avgusta na dan mojih večnih zaobljub, ko sem se dokončno darovala Bogu v družbi Hčera Marije Pomočnice. Ta korak je zame kakor za Družbo in Cerkev vzrok veselja in upanja. Slovesnost je vodil inšpektor Valter I. de Azevedo, udeležilo pa se je tudi veliko sester, mladine in prijateljev. Z navdušenim petjem in besedo je mladina poživila in obogatila slovesnost. Naše goreče molitve pa so se ta dan združile s sestrami na Bledu, ki so se začasno ali za večno posvetile Bogu, med temi moja sestra Marija.

Božji blagoslov in priprošnja Marije Pomočnice naj nas podpira v zvestobi in veselem služenju ter obudi Cerkvii novih in velikodušnih poklicev. — Z misijonskim pozdravom in hvaležnim spominom!
s. Agata Kociper HMP

nar dr. Janez Jenko v splošno zadovoljstvo udeležencev.

Smo v letu duhovnih poklicev. Za to priliko nam je predsednik komisije za duhovne poklice v Cerkvii na Slovenskem škof dr. Stanislav Lenič poslal tole pismo: „Dragi molivci za duhovne poklice! Ob začetku našega skupnega leta poklicev, Vas kot naše najboljše in že preizkušene sodelavce iskreno pozdravljam. Lepo Vas vabim in Vam priporočam, da se v tem letu še bolj zavestno in vneto pridružujete vsem delavcem za poklice. To, kar Vi delate, ko z molitvijo in žrtvami spremljate naše delo, ni samo eno izmed poljubnih sredstev za pridobivanje poklicev, temveč je bistveno nujno in potrebno sredstvo. Tako nam govori tudi sveti oče. Zato ste Vi delavci v prvi vrsti, pred nami drugimi, ki bomo to leto iskali možnosti za delovanje v ta namen. Zato naj Vas Bog obilno blagoslovi in Marija, naša skupna mati, naj Vas varuje!“

Vabimo vas, da se pridružite molitveni družini vsi, ki imate dobro voljo in željo sodelovati pri apostolatu za nove duhovniške in redovniške poklice. Čim več nas bo, ki bomo prosili „Gospodarja žetve, da pošlje novih delavcev na svojo žetev...“ toliko prej bomo tudi uslišani.

J.P.

Mati Marinella Castagno

Nova vrhovna predstojnica salezijank

Mati Marinella Castagno, nova vrhovna predstojnica družbe Hčera Marije Pomočnice, je bila izvoljena 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva.

Je naslednica rajne m. Rosette Marchese, ki je umrla po dolgi in težki bolezni 8. marca letos, potem ko je vodila Družbo od 24. oktobra 1981.

M. Marinella Castagno je po sv. Mariji Mazzarelo sedma vrhovna predstojnica HMP.

Iz pogovora z eno od salezijank povzemamo nekaj misli.

— Mati Marinella, kakšna je bila vaša prva želja po svoji izvolitvi?

— Kakor hitro mi je bila izročena Družba, sem jo izročila Mariji Pomočnici, da bi jo še naprej varovala in ji vedno bolj krepila v vsaki svoji hčeri jasen, živ in vesel odgovor na božji poklic. Tako bodo imele v sebi isto ljubezen do mladih, ki je gorela v srcu don Boska in matere Mazzarelo.

— Kdaj ste začeli svoje ‚salezijansko‘ življenje?

— S petnajstimi dnevi . . .

— Kako, nisem razumela, mogoče vprašanje ni bilo jasno?

— Dobro ste razumeli: Petnajst dni sem imela, ko me je na rokah prinesla Annetta v Oratorij v Bagnolu Piemonte. Pozneje sem prav tu v času vojne vihre (1940–1945) doživljala duhovno vodstvo salezijancev, ki so se umaknili sem iz Turina pred bombardiranjem.

— Ta občni zbor, tri leta po prejšnjem, je bil prilika za preverbo našega poklica po novih konstitucijah. Ali je nakazal nove smernice na vzgojnem področju?

— Delo preverjanja našega življenja v spominskem letu don Boskovega Pisma iz Rima nas navaja predvsem k potrditvi ljubezni do njega, do njegovega duha in do vzgojne navzočnosti med mladimi z bratskim razumevanjem in materinskim nasvetom.

— Povsod ugotavljajo, da je danes svet mladih težko dostopen za versko vzgojo. Ali je danes mogoče vzgojiti mlade, da ‚postanejo pošteni državljani in dobri kristjani‘, kakor je hotel don Bosko?

— Tudi za naša svetnika ni bilo

lahko vzgajati mlade. Don Bosko v Valdoccu, Marija Mazzarelo pa v Morneseju sta našla pot do srca mladih z vzgojno metodo ljubeznivosti, domačnosti, potrpežljivosti. To nam izpričuje prav Pismo iz Rima, ki razodeva v don Bosku izredno očetovstvo in visoko modrost. Prav s ‚skrivnostjo razigranega dvoriščnega življenja‘ je don Bosko dokazal svojo ljubezen do težkih fantov in s tem božjo ljubezen do njih.

— Kakšna sredstva ima zdaj na voljo naša ustanova za pripravo vzgojiteljic mladih leta 2000?

— Sredstva so različna, glavno pa je globlje duhovno življenje, ki ga mora imeti HMP, da bo bolj usposobljena za vzgojiteljsko delo v kakršnemkoli okolju in bodo tako mladi mogli sprejeti krščanske vrednote, tudi leta 2000. Seveda je potrebna tudi pedagoška izobrazba. Za to je poklicana naša papeška fakulteta vzgojnih znanosti. Gre predvsem za napredek ženske v krogu krajevnih Cerkva.

— Pri vsem tem gre dejansko za evangelizacijo. Kakšni so glede tega misijonski načrti Družbe, še posebej glede Afrike?

— ‚Afriški načrt‘ je dejansko prebudil Družbo za še večjo misijonsko dejavnost. Več kakor štirideset sester se je prostovoljno priglasilo za delo v misijonih. Kljub številnim težavam je naše delo živo že v Gvineji, Slonokoščeni obali, Angoli, Lesotu, Sudanu, Keniji in Etiopiji. Prihodnje leto bomo odprle postojanke v Gabonu, Maliju, Zambiji in Ruan-di . . .

Po ANS 1984/8–9 - stk

OSEBNA IZKAZNICA m. Marinelle Castagno

Rojena 21. maja 1921 v Bagnolu Piemonte v Italiji. Študije je opravila pri HMP v Giavenu in Turinu. Z zaobljubami se je izročila Družbi leta 1948. Po doktoratu iz naravoslovja je poučevala v Turinu. Bila je ravnateljica v Milanu leta 1965, potem inšpektorica.

V vrhovni svet je bila poklicana leta 1973 in kot vizitatorica obiskala sestre v Italiji, Angliji, Irski, ZDA, Južni Afriki in Avstraliji. Od leta 1975 je bila še posebej zadolžena za mladinsko pastoralno delo.

Leta 1981 je bila znova izvoljena v vrhovni svet za pastoralno življenje Družbe. V tej službi se je udeleževala inšpektorialnih svetov za študij, načrtovanje in preverbo pastoralnega in vzgojnega delovanja. Na Marijino rojstvo je bila izvoljena za vrhovno predstojnico za naslednjih šest let.

Salezijanske sestre v Poreču

Poreč je zgodovinsko mestece na obali hrvaške Istre, v katerem živijo poleg Hrvatov tudi Italijani. Je sedež škofije, ki jo vodi škof dr. Antun Bogetić, poprej misijonar v argentinskem Chacu. Župnijo v Poreču pa vodi župnik dr. Lucijan Ferencić. Da bi jo mogel lažje oskrbovati, je povabil salezijanske sestre. Ni bilo lahko ugoditi njegovi prošnji. Pravijo, da je za uredničtev njegove želje poskrbela Marija Pomočnica sama. Ona je pripravila pot sestram, ko je videla, kako radi jo imajo verniki s svojimi duhovnimi pastirji: letos 24. maja so s svojim škofom na čelu prvič obhajali v katedrali praznik Marije Pomočnice; župnik don Lucijan pa je že celo leto poprej pripravljaj častilce Marije Pomočnice na ta praznik in na prihod salezijanskih sester. Trideset družin je po vrsti sprejemalo prenosno kapelico s kipom Marije Pomočnice v svoje domove in častilo Marijo z molitvijo rožnega venca. Letošnji oktober so še po-

sebej posvetili Mariji Pomočnici. Ne zaman.

V nedeljo 14. oktobra so prišle sestre Hčere Marije Pomočnice v Poreč. Prve tri sestre je spremljala inšpektorica s. Italia De Feletti. Nad glavnimi vrati bazilike, posvečeni Vnebovzeti, se je blestel napis: „Vsa župnijska skupnost Poreča radostno v Gospodu sprejema drage salezijanske sestre Hčere Marije Pomočnice in jim s svojim prisrčnim 'dobrodošle' želi lepo bivanje in plodovit apostolat z mladimi.“ Napis je bil v hrvaščini in italijanščini.

Sestre je sprejel župnik s procesijo otrok in vernikov: pozdravil jih je tudi v imenu škofa, posebej pa so jih pozdravile belooblečene deklice v hrvaškem in italijanskem jeziku in zapele Mariji Pomočnici v čast. Za sprejem se je zahvalila inšpektorica in povabila vse v don Boskovem slogu, da so zmolile zdravomarijo in tako v imenu Matere božje začele svoj apostolat za mladino. stk

»Sol in kvas«

To Kristusovo slikovito prisposodo o poslanstvu vernikov v svetu je papež Pavel VI. razglasil kot značilnost poklica Don Boskovih prostovoljk. S tem bomo nadaljevali v prejšnji številki začetni prikaz enega od modernih duhovnih poklicev v Cerkvi. Še prej pa nekaj o imenu.

Časnikar, ki je intervjuval nekatere predstavnice te 'svetne ustanove', je vprašal:

„Zanima me, od kod ste si izposodile ime 'prostovoljke'?“

Tina: „Za časa Filipa Rinaldija, našega ustanovitelja, smo nosile ime 'Pobudnice Marije Pomočnice'. Pozneje smo postale 'Sotrudnice sv. Janeza Boska'. Končno smo si izbrale ime „Don Boskove prostovoljke“: zdi se nam, da je to ime bolj v skladu z našimi časi.“

Č.: „Naš čas je izjemen, čas kulturne prelomnice, ki ni brez vonja po smodniku. V takem času so vojaki-prostovoljci, ki se ponudijo za posebno tvegane naloge. Kaj pa ve tvegate?“

Klara: „Sem delavka v tekstilni tovarni, članica notranjega odbora na mojem oddelku in tudi članica župnijskega sveta. Meni se zdi, da tvegam vse, če pomislim na svoj krščanski pogled na življenje. Krščanstvo je že samo po sebi tvegane, kajti naš način življenja marsikomu ne ugaja. Iti proti toku

današnje družbe, zahteva kar precej poguma. Skoraj bi bilo bolj varno zateči se v samostan... Ne razumite me napak! Prostovoljci vztrajamo na svojem mestu sredi sveta, ki nas odklanja. Imeti moramo trdo kožo. Težav ne manjka niti v lastni hiši, kadar starši ne razumejo in ne odobravajo našega poklica.“

Mirela: „Naše ime 'prostovoljke' je povezano tudi z don Boskovim imenom. Bil je svetnik mladih, navdušen, pogumen in celo drzen. Zato pomeni ime 'Don Boskova prostovoljka' isto kakor geslo: prostovoljno hiteti za don Boskom pri osvajanju duš za Boga.“

Č.: „Menda se ne mislite predstavljati kakor kake 'nad-ženske'?“

Lavra: „Nikakor! Pač pa bi še omenila, da je eno največjih tveganj za nas v tem, ker ne znamo vedno najti pravega ravnotežja med posvečenostjo in svetnostjo, med razmerjem do Boga in razmerjem do ljudi. Velikokrat je težje gledati Boga v bratu, sestri, ki te

odbija, kakor pa moliti in preišljevat v tišini. Tveganje končno doživljamo tudi zaradi samskosti.

Č.: „Nimate koga, na katerega bi se lahko obrnile za pomoč?“

Lavra: „Imamo. Toda nihče nima za nas vnaprej izdelane obrazce, da bi nam jih razdeljeval kot nezmotljivo sredstvo, vso odgovornost pa prepuščal nam samim. Naš način življenja zahteva, da sprejemamo danosti vsakega trenutka s stalno osebnostno odgovornostjo. Te danosti so vedno nove in niso vezane na ustaljena pravila, kakor je to v samostanih. Nihče nas ne nadzoruje, same se moramo znajti. Niti duhovniki nas večkrat ne razumejo. V domači hiši pa tudi ne moremo govoriti o svojih težavah, ker moramo ohranjati tajnost. Zgodi se, da se niti med seboj, z drugimi prostovoljkami, večkrat ne moremo pogovoriti, ker živimo tako daleč narazen in v zelo različnih okoliščinah.“

Č.: „Tale vaša tajnost je res tako zelo potrebna? Kakor da bi se hotele skrivati, medtem ko govorite o pogumu. Kakšen je ta pogum v skrivališču?“

Ana: „Na prvi pogled se res zdi, kot bi šlo za kako skrivalnico, a ni tako. Naše pričevanje je odprto in odločno. Sicer pa je najpomembnejše to, kako bodo drugi razumeli, da smo kristjane; vse drugo je pa boljše, da ostane prikrito. Sama sem velikokrat ugotovila, kako koristna je naša tajnost, zlasti zaradi nezaupanja družbe do vsega, kar diši po veri. Proč od Cerkve in še dalje od duhovnika, redovnika in redovnice — taka je miselnost sveta. Tajnost naredi bolj učinkovito našo prisotnost: besede, ki jih pove duhovnik ali redovnica ne učinkujejo vedno, ker ljudje mislijo, da te osebe pač morajo tako govoriti. Če pa nasprotno slišijo isto misel od dekleta, ki je na videz popolnoma njim enaka, ima gotovo svoj dober učinek in lahko kaj premakne v človeku.“

Marica: „Priznati moram, da mene zelo veliko stane naša tajnost. Včasih se mi zdi, da se bom kar razpočila od želje, da bi komu povedala, kdo sem po svojem poklicu...“

Č.: „Hvala, torej, in nasvidenje!“

Tako se je končal naš intervju, ki ga ne bom nikoli pozabil, s tiskom rok in odprtmi nasmehom.

Priredil I.Z.

Marija daruje Jezusa

Kateheza o Mariji

Trije trenutki: Betlehem, darovanje v templju in obisk modrih. Marija razume, da nima Jezusa le zase, ampak za Očeta in za svet. Daruje ga, izročča. Cerkev se je pri Mariji naučila dajati Jezusa in ga gledati kot ,dar za ljudi'.

Marija se je iz angelovih besed pa tudi iz lastnega razmišljanja naučila, da Sin, ki ji ga je dal Bog, ne bo le zanjo. Njeno materinstvo mora postati dar za vse: v prvi vrsti za Gospodovo slavo, potem pa tudi za dobro človeštva.

S to zavestjo se je Marija pripravljala, da postane mati. S to zavestjo je prišla v tisto sveto betlehemsko noč. Ko je Jezus ugledal luč sveta, je vedela, da ga je rodila kot luč za svet.

Če vsaka mati, ki rodi otroka, čuti, da nekaj daje vsemu človeštvu, čuti, da bogati človeško skupnost, je še toliko bolj razumela Marija v Betlehemu, da je postala posredovalka največjega božjega daru svetu. Ne moremo si predstavljati s kakšno zavzetostjo in umevanjem ljubezni se je Marija darovala Očetu v tistih trenutkih. In s kakšnim veseljem se je čutila kakor mati vseh, saj je vsem dajala Jezusa.

Ta zavest se je še stopnjevala, ko se je štirideset dni za tem napotila v tempelj, da bi opravila obred darovanja prvorojenca. Jasno je dojemala, da je ta njen ,prvorojenec' bil božji, da je bil Očetov prvorojenec, ,poln milosti in resnice' (Jn 1, 14).

Ko je izpolnjevala Mojzesovo postavo, je temu zakonu dala svojo dopolnitev. Kajti darovanje prvorojenca (ne le človeškega, ampak tudi živalskega) so opravljali Izraelci od zdavnaj kot znamenje, da je to ljudstvo bilo ,božje ljudstvo', ki je pripadalo Bogu, ,prvorojenec med narodi'. Znamenje, ki je bilo tudi prerokba: iz tega ljudstva bo rojen božji Prvorojenec.

Ob tem preprostem prizoru v templju pa Marija in Jožef, Simeon in Ana opazijo; da se dogaja nekaj neizmernega: človeštvo, bogato s Prvorojencem Očetovim, ki je postal človek, postal eden od nas, se v celoti daruje Očetu. Ker je Jezus resnično božji Sin, je tudi dar, pripadnost Bogu, večni. Sin je Očetov od vseh vekov. Kot človeka, kot časno bitje pa ga je v tistem trenutku darovala Marija z Jožefom, kajti Očetov Prvorojenec, ki je postal človek, je hotel biti slaboten otrok in brez daru govora in biti v vsem odvisen od staršev.

V templju sta Jezusov ,da' Očetu izgovorila Marija in Jožef. Onadva, posebno še Marija, sta z Očetom govorila v imenu deteta Jezusa. To je skrivnost, ki je ne moremo dojeti do dna. V Marijinem in Jožefovem daru pa je bil obsežen tudi naš dar.

Ko so prišli Modri z Vzhoda, je Marija obnovila svoje darovanje. Tokrat pa je dar Bogu postal tudi dar

ljudem. V teh modrecih so bili zajeti vsi narodi na zemlji, Marija pa jim je darovala Odrešenika vseh ljudi. Dala ga je, darovala. Darovi Modrih zbledijo ob božjem daru: Jezusu. Je Marija to razumela? Gotovo, čeprav ne morda v vsej globini skrivnosti. Marija je vnaprej čutila, da bo Sinova luč osvetlila vsa ljudstva, in tako je njen dar, njeno darovanje postalo še zavestnejše velikodušnejše in veselejše.

Iz teh preprostih Marijinih gest, iz namenov njenega brezmadežnega srca, kakršni so se pokazali v Betlehemu, v templju in pred Modrimi, se je rodila notranja drža Cerkve, ki skozi vsa stoletja nadajuje z darovanjem Jezusa Očetu in svetu.

To darovanje Cerkev izvršuje predvsem v evharistični daritvi, v trenutku, ko na oltarju kruh in vino postane Jezusovo telo in kri. V imenu vsega božjega ljudstva duhovnik daruje Očetu ,čisto, sveto, brezmadežno žrtev'. Daruje jo v ,slavo božjo', kajti maša je kot odrešilna Jezusova žrtev predvsem v božjo čast in slavo. Toda daruje jo tudi svetu. Ta Kri je ,prelita za vas in za mnoge v odpuščanje grehov'.

Ta žrtev, ki se začenja v maši, se nadaljuje v vsakem dejanju svete Cerkve, začenši z evangeljskim poletom. Vsak misijonar, da, vsak kristjan mora biti oznanjevalec, to je darovalec Jezusov, Jezusove vere vsakemu človeku na zemlji.

Evharistija in evangelizacija: to je dar, za katerega je Cerkev po Marijinem zgledu poklicana, da ga vsak dan daruje svetu. Evharistija je za svet, misijonsko poslanstvo je za svet. Istočasno pa sta evharistija in evangelizacija za Očetovo čast, da bi ,bilo posvečeno njegovo ime' na vsakem kraju zemlje.

Ne zavedamo se vselej poslanstva, ki zajema najgloblje sfere našega srca. Lahko pa prosimo Marijo, naj nas nauči, da bomo znali darovati Jezusa, kakor ga je ona, da se bomo čutili ,dolžniki evangelija', kakor pravi sv. Pavel, ko piše kristjanom v Rim za vse narode in ljudi. V molitvi in globokem premišljevanju postane ta zavest o darovanju Jezusa kot naloga velikodušnosti, ki nas navaja, da govorimo o Jezusu in pričujemo zanj pred svetom.

Betlehem, tempelj, Modri: to so znamenja misijonske resničnosti, ki je v Cerkvi in v slehernem kristjanu ne sme nikoli manjkati.

„Maria Ausiliatrice“ – 1984/R. Reviglio –
prevedel St. Okorn

SPOMINSKA KNJIGA USLIŠANJ

Dragi častilci Marije Pomočnice, sodružniki, prijatelji! Ste že morda bili na kak poseben način uslišani po priprošnji Marije Pomočnice na Rakovniku? Da ste na primer ozdraveli, bili uslišani, in to na tak način, da ste prepričani, da vam je pomagala Marija Pomočnica. Sporočite nam to na naslov: Salezijanci, Rakovniška 6, 61000 Ljubljana.

V posebno spominsko knjigo uslišanj bi radi zbrali ta pričevanja. Da bi bila v čast in slavo in hvalo in zahvalo Bogu, ki nam je po Mariji storil velike reči!

V spomin na višjega svetovalca ROGERJA VANSEVERENA

Iz pisma vrhovnega predstojnika Egidija Viganaja povzemamo nekaj glavnih misli, ki jih je zapisal o osebnosti nenadno preminulega našega višjega predstojnika Rogerja Vanseverena.

Umrli je za infarktom ob zori 19. julija letos v Assisiju v starosti 57 let. Odpovedal se je potrebnemu oddihu in je raje pridigal duhovne vaje Don Boskovim prostovoljkam, ki delujejo v njegovi domovini belgijski Flandriji. Med duhovnimi vajami jih je popeljal na salezijanske 'svete kraje': don Boskov rojstni kraj, Becchi; mesto njegovih študijev, Chieri; njegove epopeje z mladimi, Valdocco in Valsalice v Turinu; rojstni kraj sv. Marije Mazzarello in zibelko družbe Hčera Marije Pomočnice, Mornese; in končno sveto Frančiškovo mesto, Assisi. Tu ga je prestregla 'sestra smrt'.

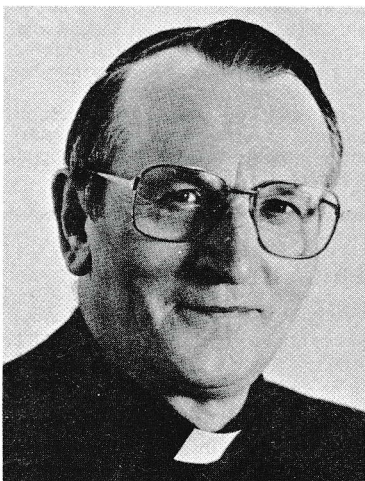
Rajni se je rodil 7. oktobra 1926 v Schuiferskapelli škofije Brugge v flamski Belgiji. Obiskoval je salezijansko gimnazijo v Kortrijkju, v veselem in pobožnem okolju, sredi težkih dogodkov 2. svetovne vojne pa je zorel njegov poklic. Po noviciatu v Groot-Bijgaardnu se je z zaobljubami oklenil don Boska leta 1945. Teološko izobrazbo je dobil na salezijanski teološki fakulteti v Turinu in bil posvečen v baziliki Marije Pomočnice leta 1954. Teološko znanje je dopolnjeval s poznavanjem don Boska in njegovega duha z branjem, s pogostimi obiski Valdocca in s pogovori s predstojniki.

Že tedaj so ga imeli tovariši za iskrenega in prisrčnega prijatelja, vedno pripravljene na uslugo, predstojniki pa so ugotavljali njegovo poštenost, vedrino, zvestobo dolžnostim.

Svojih prvih enajst let duhovništva je posvetil oblikovanju mladih sobratov kot predavatelj teologije in potem tudi kot ravnatelj bogoslovskega doma v Oud-Heverleeu. Bil je izbran za delegata na 19. občni zbor in imenovan za severnobelgijskega inšpektorja (1965–1972). Kot inšpektor se je zavzel za nove možnosti salezijanskega služenja, posebno z ustanovo za mladino, ki je bila na obrobju družine in družbe. Ustanovil je tudi prva jedra Don Boskovih prostovoljk in jih zelo pospeševal.

Po končani službi kot inšpektor, si je v času ravnateljavanja (1972–1977) nabiral moči s študijem in razmišljanjem za novo poslanstvo širše odgovornosti. Znova je bil izvoljen za delegata, tedaj za 21. občni zbor, na katerem je bil izvoljen za predstavnika vrhovnega predstojnika v 14 inšpektorijah, med katerimi sta tudi obe jugoslovanski, slovenska in hrvaška. To je nemški, francoski in slovanski svet (brez Poljske) in še lep del pisanega afriškega sveta.

Povsod si je znal pridobiti s svojo ljubeznivo skromnostjo in bratskim animiranjem srca sobratov, sodruznikov, bivših gojencev in drugih skupin salezijanske družine. Imeli so zaupanje vanj.

ker je znal pozorno, zainteresirano in potrpežljivo poslušati in usmerjati moдро, opogumljati, delikatno popravljati in vse potrjevati v dobrem. Ko so sobratje videli to njegovo razpoložljivost in konkretno skrbnost, se niso bali zahtevati se k njemu v različnih potrebah.

To njegovo dobroto in polno predanost služenju so potrdili številni predstavniki 14. inšpektorij, ki so poslali pričevalna in zahvalna pisma. Zato ni čudno, da je bil na minulega aprila na 22. občnem zboru znova izvoljen kot edini kandidat za isto zahtevno službo.

In zdaj še nekaj potez njegove osebnosti:

- kot predstojnik se je pokazal po značaju in krepostih rezerviran, blag, obziren in ponižen, pripravljen na nasmech in slušenje;

- pozornost je vzbujala njegova zmožnost poslušanja; imel je dar privlačnega molka, znal se je poistiti z sogovornikom, želeč mu biti blizu, da bi ta mogel govoriti iz globine svoje vesti;

- v svojih sodbah je gojil globok čut za objektivno resničnost, brez etiket, nikogar ni precejal skozi simpatijo ali antipatijo, prazno hvalo ali navideznim navdušenjem;

- kazal je pogumno boječnost kot ponižen predstojnik; nikomur ni dajal vtisa majhnega oblastnika; skladno je stajal v sebi boječ čut o sebi z zelo jasno zavestjo o pomembnosti svoje službe in o nujnosti primernih posegov;

- pri vsem njegovem delu in stikih s sobraty mu je pomagal izredno trden

spomin, ki je izhajal iz pozornosti srca; vsako srečanje s sobratom je bilo zanj notranje doživeta izkušnja in jo je hranil kot drago stvar;

- pokazal se je uravnovešenega, nepristranskega in don Bosku zvestega v animiranju in opozarjanju; znal je skriti nevšečnosti, neprijetnosti in utrujenosti; njegova beseda ali navset je bil brez strasti ali predsodkov.

In še o njegovi duhovni podobi. Sestavljena je iz:

- spontane vsakdanje pobožnosti v slogu salezijanske umerjenosti;

- moči njegovega duhovništva, ki ga je krepila apostolska gorečnost;

- polne predanosti svoji službi in zanj sprejel zahteve in žrtve;

- izredne izkušnje bratskega občestva, ki mu je bilo kakor oaza za pridobivanje moči, za veselo izražanje dobrote;

- optimizma v gledanju na prihodnost, ki mu je zagotavljal čistočo ozračja in zdravo podnebje za njegovo življenje.

Smrt, ki je zadela gospoda Vanseverena sredi apostolske dejavnosti, nam kliče v spomin znamenito don Boskovo izjavo o zmagoslavju Družbe, kadar salezijanec omaga, ko dela za duše (MB 17:273). Vabi pa tudi k spoznanju o intenzivnem služenju, ki ga opravljajo sobratje v vrhovnem svetu: v zadnjih letih smo utrpeli smrt kar treh od njih, tako zaslužnih, kakor je bil Giovenale Dho, svetovalec za oblikovanje, Giovanni Raineri, svetovalec za salezijansko družino, Roger Vanseverena, območni svetovalec...

V Družbi se je razdajal na vseh ravneh z veseljem in predanostjo; medsebojni zgled naj nas tolaži v ljubezni do Gospoda, do Cerkve, do salezijanskega poklica. Da bi mladi in ubogi zares vedeli, da bodo našli med salezijanci iskrene in delavne prijatelje, zavzete kakor je bil ustanovnik v prizadevanju za njihovo resnično dobro in da ne bodo imeli 'pri srcu drugo kakor duše'.

Molimo za gospoda Rogerja Vanseverena; posnemajmo njegove kreposti; prosimo ga, da bi nam izprosil, da bi se v Družbi vedno bolj krepil pristen don Boskov duh s poznavanjem konstitucij, z ljubeznijo do njih in z življenjem po njih, katerim je posvetil zadnje mesece z ljubeznijo svoje razmišljanje.

Z ljubeznijo vas pozdravlja skupaj s sobraty glavnega sveta.

D. Egidij Viganò,
vrhovni predstojnik

Urejeno življenje — urejen apostolat

IVAN BAKAN SDB

Previden z zakramenti je 9. oktobra letos sklenil svoje zemeljsko romanje salezijanski duhovnik Ivan Bakan. Rajni se je rodil 17. junija 1905 v Dokležovju, ki je tedaj pripadalo beltinski župniji, znani po številnih duhovniških in redovniških poklicih.

V domači družini je prejel trdno krščansko vzgojo, najlepše trenutke svoje mladosti pa je doživljal v bližnjem salezijanskem zavodu in mladinskem cen-

tru v Veržeju. Tu je začutil poklic za duhovnika, toda uresničiti ga je uspel šele po prvi svetovni vojni, ko so salezijanci začeli sprejemati tudi zapoznele poklice, t.i. Marijine sinove. Oklenil se je don Boska za vse življenje leta 1932 na Rakovniku pri Mariji Pomočnici, kjer je tudi dovršil teološke študije in bil posvečen v duhovnika leta 1936. Ves čas priprave na duhovniški poklic so ga predstojniki ocenjevali kot „zelo pridnega, praktičnega in pobožnega“.

Prvi dve duhovniški leti je pomagal učitelju novincev na Radni, potem so ga leta 1938 predstojniki določili za

voditelja novozgrajenega mladinskega doma v Celju, kjer je bil do nemške okupacije leta 1941, ko so zavod zasedli Nemci. Znova se je povrnil med novince, tedaj na Škrljevo pri Šentrupertu, kamor so se zatekli iz Radne pred Nemci, obenem pa je pomagal pri dušnem pastirstvu v veliki šentrupertski župniji.

Ko je v tragičnih dogodkih Šentrupert ostal brez župnika in kaplana, je sam prevzel vse pastoralno delo in takoj po vojni postal župnijski upravitelj. Vojnja je zapustila moralne in materialne ruševine. Previdno in pogumno je skušal celiti rane in se trudil, da bi bil 'vsem vse', vedno duhovnik za vsakega, zato si je pridobil srca faranov. Tako je zmožgal postaviti novo župnišče, za tedanji čas izredno delo. Njegova glavna skrb pa je bilo pastoralno delo. Po naravi urejen in dosleden, je skupaj s sobraty, ki so se v župniji vrstili kot kaplani, delal načrtno in vztrajno. Dobra kateheza, zakramentalno življenje in globoka iskrena pobožnost do Matere božje so bile stalnice njegovega duhovniškega prizadevanja. Ni čudno, da so se sadovi pokazali tudi v duhovniških in redovniških poklicih.

Slovo od ljubljenga Šentruperta leta 1964 je bilo zanj in za župljane grenka preizkušnja, saj je v rast župnije vtikal toliko žrtev in ji posvetil najboljša duhovniška leta. Odšel je v Dobrno in se polnih 15 let posvetil njenim vernikom. Načrtno je obnavljal stavbe, v stari kaplaniji je oskrbel lepo opremljene učilnice, skrbel za lepoto Marijinega svetišča, obenem pa se trudil za duhovni blagor mladine in odraslih.

Ko so se začela oglašati znamenja bolezni, so ga predstojniki leta 1979 razbremenili službe župniškega upravitelja. Vrnil se je v svoj Šentrupert in po svojih močeh pomagal zlasti v spovednici in z molitvijo dopolnjeval delo mlajših sobratov.

Kdor se je srečal z gospodom Ivanom, je hitro začutil plemenitost njegovega srca, znamenje božje ljubezni, kar so še posebej čutili njegovi župljani, ki so ga spoštovali in ga imeli radi. Kljub ponosnemu in trdnemu značaju se je znal približati vsakemu. Moč za tako krščansko in duhovniško držo je črpal iz trdne vere v Boga in iz pobožnosti do Matere božje.

S smrtjo gospoda Ivana je salezijanska skupnost in krajevna Cerkev izgubila dobrega in gorečega duhovnika, ki je polnih 48 let predano služil v Kristusovem vinogradu. To priznanje so mu izrazili škof dr. Stanislav Lenič, ki je vodil pogreb in maševal zanj skupaj s kanonikom Lešnikom in 60 drugimi duhovniki, med njimi salezijanski inšpektor Anton Košir, ki je predstavil lik rajnega. Iz Zagreba grede sta rajnega prišla pokropit tudi koprski škof dr. Janez Jenko in ljubljanski pomožni škof Jože Kvas.

Z besedo zahvale je združena tudi prošnja, ki jo v letu poklicev ponavlja vsa Cerkev na Slovenskem: naj nam rajni izprosi od Gospoda novih in vrednih poklicev, da bi oznanjali med nami blagovest o božji ljubezni.

Telo rajnega duhovnika Ivana Bakana je bilo položeno v blagoslovljeno šentrupertsko zemljo, njegovo dušo pa spremljajmo z ljubečo in hvaležno molitvijo k Bogu, kjer naj v družbi Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska uživa po božji dobroti plačilo 'zvestega in dobrega služabnika'.

A. K. — stk

FRANC KRNC

V Šentrupertu na Dolenjskem je 30. septembra letos umrl v 83. letu starosti oče našega sobrata duhovnika Toneta Krnca. Rajni Franc je bil zaveden kristjan in domoljub. Čeprav ga je kmečko delo in velika družina zelo zaposlovala, je znal najti čas tudi za svojo izobrazbo: med drugim je znal na pamet vse pesmi Simona Gregorčiča.

Na zadnji poti so mu zapeli naši bogoslovci, zadušno mašo je vodil salezijanski inšpektor Anton Košir, pogreb pa župnik Janez Vidic.

JERICA ULAGA

Rajna Jerica Ulaga je bila mati našega salezijanskega duhovnika Janeza in drugih štirih hčerk, katerih ena, Fanika—s. Agata, je zdaj provincialka slovenskih Marijinih sester.

Bogovdano je prenašala življenjsko preizkušnjo, ki jih ni bilo malo in ne

lahkih. Oče rudar je umrl, ko je bilo Janezu komaj šest let, Fanika pa se je rodila tri mesece po njegovi smrti. Vse breme družine je bilo na ramah matere Jerice, močne krščanske kmečke žene. Velikodušno je pristala na Janezovo odločitev za poklic v salezijanski družbi.

Najbolj očitne poteze njenega življenja so bile skromnost, prijaznost, vdanost v božjo voljo, gorečnost v molitvi in vnema za delo.

Umrla je v starosti 85 let na spominski dan Marije Pomočnice 24. maja letos v Šentrupertu nad Laškim. Od nje so se poslovili številni duhovniki, salezijanski bogoslovci, Marijine sestre s hčerko rajne, s. Agato, vrhovna predstojnica Marijinih sester s. Marija Emanuela Štular, Hčere Marije Pomočnice in salezijanski inšpektor, ki je ob domačem župniku Francu Drevenšku vodil pogreb in somaševanje, ki se ga je udeležil tudi mons. Maksimilijan Jezernik, rektor Slovenika v Rimu, kjer je s. Agata delovala deset let.

Jerica je zdaj pri Bogu, v katerega je vse življenje trdno upala.

Praznovanje SVETEGA JANEZA BOSKA 27. januar 1985

Z letom 1985 začujemo triletno pripravo na praznovanje jubilejnega don Boskovega leta 1988, ko se bomo spominjali 100-letnice njegove smrti.

Za začetek teh praznovanj se bomo člani širše salezijanske družine zbrali v svetišču Marije Pomočnice k skupnemu praznovanju v nedeljo 27. januarja 1985, ob 14.30! Spored:

- odkritje in blagoslovitev don Boskovega doprsnega kipa;
- akademija in evharistično bogoslužje;
- pobožnost zadnje nedelje!

Slovesnosti bo vodil mariborski škof gospod dr. Franc Kramberger.

Godovanje očeta in učitelja naj nas še tesneje poveže v bratsko in apostolsko skupnost salezijanske družine!

SPORED DUHOVNIH VAJ MED POLLETNIMI POČITNICAMI

Duhovne vaje za ministrante in druge fante iz 7. in 8. razreda bodo v Želimljem med polletnimi počitnicami po naslednjem sporedu:

1. skupina od 14. do 17. januarja
2. skupina od 20. do 23. januarja
3. skupina od 23. do 26. januarja
4. skupina od 28. do 31. januarja

Duhovne vaje se prično prvega dne ob 12. uri in se končujejo s kosilom zadnjega dne.

Vsak udeleženec naj se pisno ali po telefonu prijavi na naslov vsaj en teden pred začetkom.

DOM DUHOVNIH VAJ, Želimlje 46, 61292 IG (tel. 061/662—426)

MODESTOV DOM V CELOVCU

Mohorjeva družba v Celovcu je za svojo 133-letnico obstoja in dela za slovenski narod zgradila sodoben dom za srednješolce, ki obiskujejo slovensko gimnazijo. V soboto 17. novembra je bil dom, posvečen sv. Modestu, prvemu škofu Slovencev pri Gospe Sveti v Karantaniji, slovesno blagoslovljen in odprt. Cela vrsta vidnih zastopnikov verskega, kulturnega in političnega življenja, starši dijakov, veliko število mladincev je ob svojih vzgojiteljih salezijancih spremljalo dveurni slavnostni spored.

Navzoči slavnostni gost, avstrijski predsednik dr. Rudolf Kirschläger, ki je Modestov dom uradno odprl, je med drugim dejal: „Potrebujemo vzgojo srca in razuma v družinah, v narodnostni skupnosti, v skupnosti našega naroda in republike. Želim, da bi tukaj vladalo ozračje, duh medsebojne povezanosti, in da bi se mladi ljudje, ki tukaj stanujejo, čutili enako povezane s svojo narodno skupnostjo ter republiko Avstrijo!“

Ljubljanski salezijanski inšpektor Anton Košir je dejal: „Zahvaljujem se škofu, vodstvu Mohorjeve, staršem in še posebej vzgojiteljem, ki so pogosto v zelo težkih okoliščinah in neustreznih prostorih požrtovalno in zavzeto opravljali to vzgojno delo. Tudi v prihodnosti smo salezijanci pripravljeni sodelovati ter po sobratih vzgojiteljih pomagati slovenskim gojencem tega doma, da bodo tu

Inšpektor Anton Košir pozdravlja goste v novem Modestovem domu

Najmlajši iz Škocjana s predsednikom Kirschlägerjem

našli ne samo streho, temveč predvsem prijeten dom, v katerem bodo rastle v zrele, pokončne osebnosti, v duhu tistih ciljev, ki jih je sv. Janez Bosko izrazil s preprostimi besedami: „Naloga naše vzgoje je pomagati mladim, da bodo ostali dobri kristjani, in pošteni, uspešni in srečni državljani.“

In še misel novega ravnatelja Modestovega doma, salezijanca Stanislava Hočevarja: „Prihodnost nekega naroda je odvisna od dobre ali slabe vzgoje mladih. Zaradi tega smo bili salezijanci pripravljene prevzeti vzgojno delo tudi v novem dijaškem domu Mohorjeve družbe, ki se imenuje po velikem apostolu Koroške, sv. Modestu. Naša iskrena želja je, da bi mladi koroški Slovenci rasli v celostne ljudi. To pomeni, da bi se iskreno in svobodno odločali za življenje smisla, življenje vrednot. Zaradi posebnih, nam vsem znanih razmer, želimo posvečati posebno pozornost dozorevanju mladih v zavedne, pokončne Slovence in prepričane kristjane, ki znajo svojo vero živeti dejavno. Ta namen ima nov, sodobno urejen dom in naša nenehna bratska in prijateljska navzočnost med mladimi.“

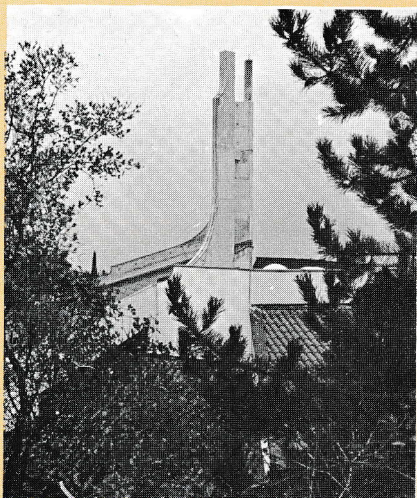
Slovenski salezijanci se z ljubeznijo trudijo za slovensko mladino na Koroškem že od leta 1945.

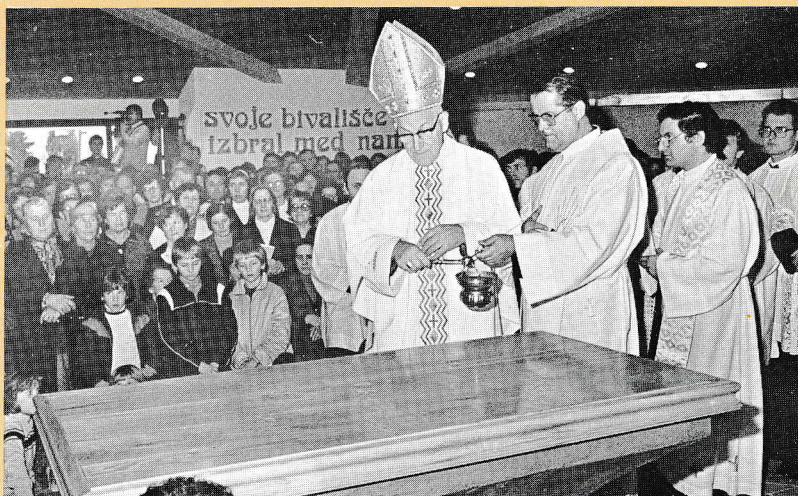
Ravnatelj Modestovega doma Stanislav Hočevar pozdravlja avstrijskega državnega predsednika dr. Rudolfa Kirschlagerja; prvi na desni celovski škof, dr. Egon Kapellari

Potem je Mohorjeva družba v Celovcu razširila svoje delovanje s tiskovnega področja tudi na vzgojo mladih koroških Slovencev, zavedajoč se, da brez versko in narodnostno zavednih Slovencev tiskovna dejavnost umre. V ta namen je povabila slovenske salezijance, da bi prevzeli vzgojno delo. Leta 1957 je bilo to delo že organizirano, čeprav v zelo neugodnih prostorih. Vse resnično raste iz evangeljskega uboštva. Leta 1974 je

vzgojna skupnost salezijancev postala tudi redovna skupnost, uradno v sklopu avstrijske inšpektorije, dejansko pa jo sestavljajo sobratje slovenske inšpektorije v Ljubljani. Tako je ugledna in zaslužna Mohorjeva družba z novim Modestovim domom dokazala svojo življenjsko moč, salezijanska skupnost v njej pa potrdilo učinkovitosti don Boskove vzgojne 'ideologije', ki temelji na njegovem reku: 'Daj mi duše...'

POSVETITEV NOVE CERKVE SV. NIKOLAJA V ANKARANU

Na Miklavževo nedeljo, 2. decembra 1984, je koprski škof dr. Janez Jenko posvetil novo ankaransko cerkev. Kljub deževnemu vremenu se je slovesnosti udeležilo veliko vernikov domače župnije in od drugod. Obred so preko TV ekranov prenašali tudi na hodniku in dvorišču, saj je bila cerkev za to priložnost premajhna. Prepričljivo je pri bogoslužju sodelovala domača mladina, mladinski pevski zbor Vesela pomlad z Opčnin pa je pel pod vodstvom salezijanskega duhovnika Pohajača.

Škofov nagovor je bil jasen. Vsi, ki so vložili v to cerkev svoje darove, bodo od Boga prejeli svoj delež z visokimi obrestmi. To bo zdaj božja hiša, kraj molitve, mesto, kjer Bog po zakramentih posvečuje svoje ljudstvo. Župnik Ivo Miklavc se je na koncu zahvalil Bogu in Mariji Pomočnici za blagoslov, varstvo in pomoč. Ni pozabil tudi dobrotnikov, izvajalcev in vseh, ki so pri gradnji pomagali. Naj posebej omenimo bivšega kaplana Mirka Simončiča, ki je v sodelovanju z Ognjiščem zbral veliko sredstev za novo cerkev. Sedanji kaplan Mirko Rakovnik pa je pomagal pri dokončni ureditvi svetišča in z župnijskimi sodelavci pripravil to lepo slovesnost. — Vsem za vse Bog plačaj!

Foto: Družina